

TẠP CHÍ THIẾU NHI

Tuổi Hoa

35

Vivi

Số 35

Tháng 12 năm 1965

CÁC BẠN THƯỜNG THỨC NHỮNG BÀI :

Đời kiếp

của NGUYỄN-VĂN-NGHỆ

Nông trại Báo đen (tiếp theo)

truyện tranh của VIVI

Con ma của Hà

của CHÁU-HÀ

Chiếc mũi dọc dừa

của HƯƠNG-KIM-LONG

Câu chuyện đau thương
của loài Cò

của CHÍ-NHI

Máng cỏ 65

của VIVI

Ba quả trứng

của HUỖNH-ĐỨC-NGỌC

Mảnh vườn của Bé

của TRINH-CHÍ

To đầu mà dại

của HOÀNH-SƠN

Vườn thơ Tuổi Hoa

của QUYÊN-DI

Chiếc áo ấm

của PHƯƠNG-THU

Đã thành văn-sĩ

của VẤN-LOAN

Dzic Dzác

của HÀ TỈNH

TUỔI-HOA

TẠP CHÍ THIẾU NHI — PHÁT-HÀNH NGÀY 25 MỖI THÁNG

38, Kỳ-Đồng — Saigon — Dây nói 20316

Chủ nhiệm :

CHÂN-TÍN

Thư ký Tòa soạn

TRƯỜNG-SƠN

Giá báo mỗi số 5 đ. — Một năm 12 số 50 đ.

Miễn Trung và Cao-Nguyên thêm 15đ cước phí

máy bay mỗi năm

Ngân-phiếu, chi phiếu xin đề tên : Ông TRẦN-VĂN-VŨ

Ngay từ bây giờ, Bạn phải đến trước tại các Sạp báo,
các Quán sách quen, mới mong có :

TUỔI-HOA số 36

Đề hồi hộp, đề cảm động, đề say sưa theo dõi :

- **CHIẾC XE THỎ MỘ**

Truyện dài của Cây Bút Ngọt quen thuộc : Chị BÍCH-THỦY

- **HAI VIÊN BÍCH-NGỌC**

Xứ Thủy-dương cát trắng

Với những Tháp Châm buồn u uất,

Với Đèo Rủ Rỉ bí hiểm, ma quái vùng Lương-Sơn... sẽ là khung cảnh
cho một cuốn phim trình thám dài sôi động.

● TRƯỜNG SƠN kẻ ● Khôi—Việt—Bạch Liên lân này sẽ xuất hiện với
đầy đủ mây ngang mũi dục, qua nét vẽ linh-hoạt của Họa Sĩ VI-VI

- **MỘT TRUYỆN NGẮN đặc sắc**

Của Cây Bút Trẻ Miền Nam : NGUYỄN-VĂN-NGHỆ

- **LÝ DO KỸ THUẬT ?**

Một lời đáp đầy đủ cho những cái « TẠI SAO », mà Tòa-Soạn nhận
được hàng ngày, dành cho các Bạn đã, đang, và đang toan tính gửi
bài cho Tuổi Hoa. Của HÀ-TĨNH

- **LỊCH TUỔI HOA 1966**

Một Tập lịch hoàn toàn mới lạ do LA-PHỦ-SA trình bày

- **TUỔI HOA số 36 :**

Số làm chứng cho 44 tháng cố gắng không ngừng của Toàn Ban
Biên-Tập. Số mở đầu của bộ IV, với sự cộng tác thường xuyên của :

THƯƠNG-VIỆT-PHƯƠNG — KIM-DAO-PHƯƠNG — CHÂU-HÀ — CHÍ - NHI—TÚ-
KHANH — NHẤT NIÊN — KIỀU THANH — NHẬT THƯƠNG.v.v...

NHẬT-LỆ-GIANG — QUYÊN - DI — VĂN-HƯƠNG — TRINH-CHÍ — VŨ-PHƯƠNG
TRÌNH — HOÀNG-LIÊN-SƠN — T. LINH—TRỌNG ĐỨC—SA-BIỆT-LƯU.v.v.

✧ Nhiều mục MỚI ✧ Trình-bày TÂN KỸ ✧

✧ Máy in MỚI, Chữ MỚI. ✧

tất cả đều Mới trang :

TUỔI HOA số 36 :

một số báo không thể thiếu trong mọi gia đình.

ĐÔI KIẾP

của NGUYỄN-VĂN-NGHỆ

MINH ngồi dựa ngửa trên bành, khó chịu trong cái yên lặng buồn chán. Nhà anh nằm trong vùng Phú Thọ, ở vào khu yên tĩnh nhất, xung quanh nhà lại có sân rộng, vì thế mọi tiếng động nhộn nhàng gần như chìm lắng hẳn.

Với lấy cuốn tiểu thuyết trên bàn, giở đọc một đoạn, Minh lại quăng trả về chỗ cũ, che miệng ngáp dài, ngẩng nhìn lên đồng hồ treo lăm lăm :

— Không biết ông bà đi đâu mà lâu thế? Gần mười giờ rồi !

Trả lời anh, chỉ có tiếng « tích tắc » khô khan của chiếc đồng hồ, và tiếng con thằn lằn chạch lười đâu đây. Minh buồn ngủ ghê lắm, song anh không thể đi ngủ ngay được. Nhà chỉ còn một mình anh : Ông già bà già đi thăm một người bà con bệnh, chị ở thì xin đi xem hát cải lương. Anh phải cố thức đợi mọi người về.

Đồng hồ vừa đổ mười tiếng, Minh cũng vừa nghe có tiếng động cơ xe hơi từ xa chạy đến gần, rồi dừng lại trước cổng. Anh mỉm cười, đứng dậy bước ra ngoài :

— Dữ hôn ! Sao hồng ở luôn nơi nhà người ta ?

Chừng đến bậc thềm, Minh chừng hững đứng dừng lại. Hai bóng người vừa xô cửa cổng đi vào không phải là ông bà Trần Vũ, ba má Minh như anh tưởng, lại là hai người đàn ông ăn mặc rất lạ : Bấy giờ trời đang tạnh ráo, nhưng họ đều khoác áo làm cho thân hình thêm cao lớn duềnh đoàng, đầu lại đội nón sùm sụp che khuất trán. Trông hai người nọ đầy vẻ bí mật. Khách nào lại viếng nhà giờ này đây ? Họ song song tiến đến gần, Minh vẫn không nhận rõ lạ hay quen. Dường như họ cố giấu mặt. Anh hỏi :

— Thưa, các ông định kiếm ai ?

Không đáp, một người vụt đưa đèn bấm rọi vào mặt anh. Bực dọc trước cử chỉ đó, anh gắt :

— Các ông là ai ?

Người kia cất giọng khàn khàn hỏi lại :

— Có ông bà ở nhà không ?

— Ba má tôi đều đi vắng, hai ông kiếm có chuyện gì?

— Tốt lắm! Chúng tôi không kiếm ông bà, chỉ đến mời cậu đi thôi.

Minh ngạc nhiên:

— Đi theo các ông à? Để chi?

— Rồi sẽ biết!

Minh nói lớn, giọng hơi run:

— Nhưng tôi không đi.

— Cậu phải đi.

— Hai ông lấy quyền gì bắt tôi?

— Cậu hãy nói nhỏ một chút. Lớn tiếng như vậy hàng xóm không nghe đâu, còn có hại cho cậu nữa.

Minh lùi lại, la lớn hơn:

— Đi ra. Các ông có quyền gì làm thế?

Một trong hai người lạ giận dữ bước tới, quát khế:

— Im. Chúng tôi không có quyền, nhưng, cái này nó có quyền.

Minh kêu lên một tiếng kinh sợ, khi nhận ra «cái này» trong tay y là một khẩu súng đen ngòm. Trong giây phút đó, anh rung mình nghĩ đến những vụ bắt cóc tống tiền, những vụ ám sát thủ tiêu ghê gớm đã từng nghe. Anh cũng chợt nhớ ra những hành động phi thường của các tay võ hiệp trong tiểu thuyết: Hãy bình tĩnh một chút, thỉnh thoảng ngã người ra đằng sau, móc vệt chân vào tay cầm súng của địch thủ, đoạn nhanh như chớp bật dậy, đâm bồi vào cầm hấn một quả như trời giáng... Minh bảo đảm như vậy, nhưng không dám thi hành, vì anh chẳng bình tĩnh chút nào, lại tự biết mình không sao làm được vậy đối với hai gã to lớn thế kia.

Anh chưa có kịp phản ứng thì người đàn ông thứ hai đã nhảy tới, nắm hai tay anh kéo quật ra đằng sau, rút dây trói nghiêng lại. Tiếp theo, cả hai mắt anh cũng bị bịt kín bằng một mảnh vải đen dày. Đoạn, gã cầm súng lạnh lùng hỏi :

— Sao ? Bây giờ cậu bằng lòng theo chúng tôi chứ ? Đừng chống cự hay la ó chi. Cậu hó hé một chút, những viên đạn trong nòng súng này sẽ ghim vào đầu ngay đấy.

Giọng nói dữ dằn chắc chắn, Minh nghe mà rợn cả người, trong lòng sợ hãi đến tột độ. Liền đó, anh bị dẫn ra đường, đẩy vào một chiếc xe, bắt nằm co dưới sàn trói chặt luôn cả hai chân. Xe rồ máy, phóng chạy. Lúc quanh cua ở đầu đường, hình như nó suýt đâm vào một chiếc khác đang quẹo ngược chiều.

Minh nghe có tiếng cầu nhàu bên xe kia, giọng rất quen. Thật thế, xe đó chính là xe của ông bà Trần Vũ. Hai ông bà đã về trễ một chút !

Chiếc xe bắt cóc Minh thay vì chạy đến một vùng vắng vẻ như anh tưởng, lại tiến vào Saigon. Minh đoán chắc như vậy, vì càng lúc càng nghe rợn tiếng xe cộ, và chiếc xe chở mình cứ ngừng lại luôn, có lẽ vì gặp đèn đỏ. Sau mỗi lần ngừng, nó lại chạy như bay. Anh mong sao nó sẽ phạm nhầm một lỗi nào đấy để bị cảnh sát bắt lại, và mình được giải thoát. Bằng không nó gây ra một tai nạn cũng hay. Nếu chuyện ấy xảy ra, chắc anh cũng không tránh khỏi bị thương tích. Song chẳng thà như vậy để được người ta khám phá ra mình còn hơn là bị bọn người này bắt đi, không biết đưa đến nơi nào, rồi sẽ ra sao ? Nhưng, cả hai điều mong mỗi đều không có. Minh thất vọng nhận thấy chiếc xe cứ bình yên rời khỏi thành phố. Những tiếng động ồn ào ngớt dần. Xe tăng tốc độ, lướt chạy vun vút. Thì ra bọn gian sắp đưa Minh tới một vùng khá xa, và muốn đến đó phải đi ngang Saigon.

Không còn hy vọng được giải cứu chi nữa Minh vô cùng buồn bã.

Anh nghĩ đến ba má, không rõ lúc này hai ông bà đang làm gì, về nhà thấy mình biến mất, có chạy đi kiếm chẳng, hay lại trách mình dám bỏ nhà rong chơi đâu đó ? Nghĩ quanh quẩn một lúc, anh mệt mỏi mê thiếp đi. Trong lúc ấy, chiếc xe quái quỷ vẫn gầm rú phóng mình chạy bon bon trong đêm tối.

Minh thấy anh bị bọn người bắt cóc dẫn đến một nơi thật hoang vắng, và trói chặt vào một thân cây. Rồi một tên cầm dao sáng quắc, thẳng cánh

đâm vút vào ngực mình. Anh la lên một tiếng, giật mình thức giấc. Khi biết đây chỉ là một giấc mơ, anh thở phào, mừng như thoát nạn thật. Song liền đó, nhớ đến chuyện ghê gớm có thật vừa qua, anh lại lo lắng. Ngồi bật dậy, anh xem thử mình đang ở đâu.

Bảy giờ trời đã sáng. Minh ngạc nhiên nhận ra anh không bị trói buộc chi cả, mình lại mặc một bộ đồ đen cũ, và đang ở trong phòng của một ngôi nhà lá. Nghe tiếng gà gáy rộ bên hè, tiếng chim ríu trên cao vang rõ trong bầu không khí tĩnh mịch, anh đoán chắc ở đây thuộc vùng quê rồi. Anh vừa định rời bộ vật tre, thì cửa phòng bật mở, một người đàn ông đứng tuổi bước vào. Ông ta hỏi :

— À, con đã tỉnh đấy hả ? Suốt đêm con mơ hoài khiến ba lo quá.

Ngỡ mình nghe không rõ, Minh hỏi lại :

— Ông nói chi ? Ông gọi ai là con, và xưng ba với ai vậy ? Ông có làm chẳng ?

Ông nọ lộ vẻ sửng sốt :

— Sao con hỏi thế ? Con là con của ba, ba làm thế nào được ?

Minh cau mày :

— Xin ông hãy nhìn kỹ lại. Tôi có phải là con của ông đâu ?

Người đàn ông vụt tiến đến nắm vai anh trên trời nhìn mặt. Anh tưởng sau đó ông ta sẽ gật đầu, công nhận mình đã lầm. Nhưng không, ông nói :

— Minh, không lẽ con lãng trí rồi ! Ba đây mà, con chẳng nhận ra sao ?

Minh chợt nổi giận. Anh hất tay ông ta quát lớn :

— Ai là con của ông ? Các ông bắt cóc tôi đưa đến đây, rồi còn giở trò gì nữa ?

Người đàn ông hoảng hốt lùi lại cửa ngoảnh ra ngoài gọi to :

— Má nó ơi, hãy vào mà xem. Thành Minh nó không nhận tôi là ba nó nè !

Có tiếng chân đi vội đến, rồi một người đàn bà và một cô gái theo nhau vào phòng. Bà lo lắng hỏi :

— Sao vậy Minh ? Ba con đây mà... Con có thấy khó chịu trong người không ? Để má đi gọi thầy Sáu lại coi mạch hốt thuốc cho con nhé.

Mình trợn mắt :

— Cả bà nữa, bà là ai lại xưng má với tôi chứ ?

Bà ta chưa biết nói sao thì cô gái đã tươi cười bước lại gần anh :

— Còn em, chẳng lẽ anh cũng không biết ?

Mình lắc đầu :

— Tôi chưa gặp cô bao giờ.

Cô gái cất tiếng cười trong trẻo, quay sang nói với hai ông bà kia :

— Ba má đừng trách anh làm gì. Anh bị ma hớp hồn rồi, có còn nhớ chi đâu. Mình nên chạy đi rước thầy pháp về cúng vái mới xong đó.

Mình nhẩy tới nắm tay cô lắc mạnh :

— Cô bảo tôi điên? Không, tôi không điên đâu. Chính vì thế tôi không thể nào chịu được trước những hành động kỳ dị của các người.

Cô gái nhăn mặt, kêu lên :

— Ái da !... Điên hay không thầy kệ anh, làm gì siết tay người ta đau thấy mồ vậy ?

Mình vội buông tay. Nhớ ra cử chỉ đó thô bạo thật, anh hơi hối hận và thẹn thùa. Để khỏa lấp, anh sẵn lại phía cửa hồi lớn :

— Bây giờ các người chịu buông thả tôi ra chứ ? Nếu để tôi được tự do trở về nhà, tôi sẽ bỏ qua mọi chuyện. Bằng không, sớm muộn gì ba má tôi cũng tìm đến, hoặc tôi sẽ trốn thoát khỏi nơi này. Chừng ấy các người đừng hòng yên thân.

Người đàn ông vỗ vai anh, nói như khuyên một người bệnh :

— Con hãy lại vạt nằm nghỉ. Lớn tiếng như vậy thêm mệt.

Mình càng gào to :

— Tại sao ông không cho tôi nói lớn ? Phải rồi, nếu tôi nói lớn hàng xóm nghe tiếng sẽ kéo tới xem, và việc làm của ông sẽ bị bại lộ chứ gì ?

Anh vừa dứt lời, bên ngoài cũng vừa có tiếng hỏi :

— Chuyện gì om sòm thế anh Năm, chị Năm ?

Người đàn ông vội bước ra ngoài. Kể đó Minh nghe ông ta nói :

— Khổ quá chú Tám à ! Thằng nhỏ nhà tôi sáng nay bỗng nhiên nổi khùng, nói toàn những chuyện đầu đầu, và la ó rùm trời đó.

Người kia hỏi :

— Thằng nhỏ nào vậy ?

— Thì con tôi chứ đứa nào.

— Ủa, anh có một đứa con trai nữa hả? Lạ quá, sao bao lâu nay tôi không biết cả? Tôi tưởng anh chỉ có một đứa con gái độc nhất thôi chứ... Đâu để tôi vào xem mặt nó coi.

— Ấy chết, không nên đâu chú Tám. Nó nổi điên lên nên hung tợn lắm. Chú vào thăm, rủi nó làm dữ thì nguy đa.

— Không sao, tôi sẽ đề phòng.

Nghe đến đây, Minh hết sức mừng rỡ. Đã có người để ý đến anh. Anh sẽ trình bày tất cả sự thật cho người ta rõ, và rồi... thoát nạn! Anh bình tĩnh trở lại, im lặng đứng chờ. Người được gọi là chú Tám vừa theo chủ nhà vào phòng, anh liền tiến lại cúi chào, lễ phép nói.

— Thưa chú, xin chú chớ tin lời ông này. Ông nói dối. Cháu không phải là con của ông, và cũng không có khùng điên chi cả. Ông âm mưu bắt cóc cháu, rồi vờ nhận cháu làm con để tránh sự nghi ngờ của mọi người đây.

Minh cứ đinh ninh rằng, sau khi nghe anh thưa rõ như vậy, chú Tám nọ sẽ quay sang chất vấn chủ nhà cho ra lẽ. Dè đâu chú bỗng lùi bước, gục gặc, nói một câu thương hại.

— Anh Năm bảo đúng, cháu nó không được tinh trí thật. Tội nghiệp chưa!

Thất vọng, bực tức vô cùng. Minh gắt :

— Sao, chú cũng cho rằng tôi loạn óc, nói bậy nữa à ?

— Cháu có loạn óc hay không chú chẳng biết. Nhưng lời cháu thật kỳ dị quá!

— Chú bảo tôi nói sai, nghĩa là chú xác nhận tôi là con ruột của hai ông bà này? Thế sao lúc này tôi nghe chú nói chú không hề biết ông bà này có một đứa con trai nào khác ngoài cô kia.

— Đây là chú nói đùa với ba cháu cho vui vậy thôi, chớ ở đây ai lại không biết anh Năm có một đứa con trai đầu lòng tên là Minh tức cháu đó ?

Minh muốn điên lên thật. Anh vò đầu bứt tóc, rên rỉ :

— Trời ! Thì ra các người cùng một lũ với nhau cả mà.

Cô gái nhăn mặt :

— Anh cứ nói sàm, chú Tám phiền cho coi.

Ông khách lắc đầu :

— Có gì mà phiền ? Thôi mình nên ra hết đi, để cháu ấy nghỉ.

Bốn người lần lượt đi ra. Cửa phòng được khép kín lại.

Còn một mình, Minh ngã xuống bộ vạt ôm đầu khổ sở với những thác mắc quay cuồng. Chuyện xảy ra thật là kỳ quặc. Minh nhớ rõ tối hôm qua anh bị hai người đàn ông bắt bỏ vào xe chở đi. Dọc đường anh ngủ quên mất tự lúc nào. Sáng nay anh tỉnh dậy lại có thêm một chuyện quái lạ : Bỗng dưng anh bị những người chưa hề quen biết một mực nhận là con là cháu lung tung. Chẳng lẽ qua một đêm anh đã bước sang một kiếp khác, từ một thiếu niên con nhà giàu sang biến thành một chú nhà quê nghèo ? Anh không tin có chuyện huyền hoặc như vậy, và cả quyết đây là mưu mô thâm độc của bọn gian : Thay vì giam giữ, chúng để anh tự do đi đứng, nhưng lại nhận là kẻ thân thuộc trong nhà để vừa che mắt người chung quanh vừa khiến anh hoang mang, không chống đối. Khéo thật ! Nhưng tiếc thay hiện giờ anh không hoang mang chút nào và đang nghĩ cách thoát thân đây : Phải rồi người ta biết đóng kịch, tại sao mình không biết bắt chước ? Hãy vờ bị mắc mưu, rồi lần hồi tìm dịp tố cáo họ, hoặc trốn thoát đi, được lắm chứ ! Suy tính xong, anh thấy yên tâm một phần.

Ngồi im trên vạt một một lúc, Minh bước lại mở cửa phòng. cửa vừa mở cô gái ban nãy đã hiện ra.

— Anh đã thấy khỏe chưa mà định đi đâu vậy ?

Không đáp, Minh hỏi lại :

— Ba má đâu rồi ?

Cô cũng không trả lời anh ngay, lại ra vẻ mừng rỡ, reo :

— Ô, anh biết hỏi ba má, anh đã tỉnh !

Và quay xuống dưới, cô gọi to :

— Ba má ơi, anh Minh tỉnh trí rồi nè !

Hai ông bà lật đật đi lên.

— Minh, con hết mê hoảng thật à?

— Ba má đang bàn định đi rước thầy Ba Địa về cúng vái đó. Nếu con đã tỉnh thật thì may quá!

Minh mỉm cười chấp tay:

— Thưa...ba má, xin ba má tha lỗi cho con về những hành động điên khùng ban nãy. Bây giờ con tỉnh hẳn rồi ạ.

— Thôi, xin lỗi làm gì? Con chóng khỏi bệnh như vậy là ba má mừng lắm rồi, nào có trách con chi?

Cô gái xen vào:

— Còn em, anh tính bỏ qua cái tội làm dử lúc nãy sao? Coi chừng em hỏng tha đa.

Minh cười:

— Thi tôi cũng định xin lỗi cô liền đây mà, có chậm lắm đâu?

Nói đoạn anh khoanh tay cúi đầu:

— Dạ, xin lỗi cô...

Mọi người cùng cười. Người cha hỏi:

— Vừa rồi con đã thấy trong người ra sao mà sinh ra có những cử chỉ lờ lẽ lạ lùng như thế?

Minh nói:

— Thưa ba má, nguyên hồi hôm con thấy một giấc chiêm bao rất lạ. Con thấy mình sống trong một gia đình khác, có ba má là những người khác. cuối cùng con bị người ta bắt cóc đem đi. Giật mình thức dậy, tưởng còn sống trong cảnh của giấc mơ, con mới có những cử chỉ kỳ cục thế ấy.

Cô gái hỏi:

— Cái cảnh bị bắt cóc mà anh thấy chắc ghê lắm, nên khiến anh kinh tâm không còn nhớ chi hết, phải chăng?

— Đúng đấy, bởi thế hiện giờ tôi lẫn như một ông già. Có nhiều việc rất thường mà tôi cũng quên lửng, chẳng hạn như tên cô.

—Ồ, anh quên tên em thật hả? Em là... đâu anh cố nhớ lại xem.

Minh lắc đầu.

— Không sao nhớ nổi.

— Tệ lắm ! Em là Duyên đây mà.

Minh đập tay :

— A, phải rồi ! Duyên, điên thật, thế mà tôi chẳng nhớ ra. Trí nhớ của tôi bay đâu mất nhỉ ?

Tất cả cười vui vẻ. Trò chuyện giây lát, hai ông bà nọ lo đi làm công việc hàng ngày. Duyên cũng đi nơi khác. Nhưng khi Minh bước ra sân, anh để ý thấy cô gái vẫn để mắt theo dõi mình. Anh tăng lò, thùng thùng đi quanh nhà xem xét.

Nhìn khắp lượt, Minh tưởng chừng như bị vây khốn bởi ngàn cây. Trừ ngôi nhà, nơi nào cũng rần rần những dừa, cau, chuối, những loại cây ăn trái... đứng chen nhau trên những bờ đất dài. Xa xa một con rạch ngòng nghèo chạy len lỏi giữa những đám mái giầm, ô rô, chui qua một chiếc cầu tre khập khểnh, rồi mất hút sau một bụi tre rậm lá nghiêng ngả cành. Khung cảnh rất quen thuộc của làng quê miền Nam, nhưng Minh lại cho là lạ mắt, vì xưa nay anh có sống ở những nơi này bao giờ ? Những kỳ nghỉ hè nghỉ lễ, anh chỉ theo ba má đi đổi gió ở Vũng Tàu, Đà Lạt, vui sống giữa cảnh biển rộng núi cao, chứ về làm chi cái đất buồn tẻ này, dù trong đó có quê anh.

Minh đã nhận rõ, tuy được thông thả, song anh khó mà trốn thoát được, khi chưa biết đây là đâu, thuộc về làng nào, quận nào, tỉnh nào ? Nếu trốn đi mà không biết đường, nhè lạc vào vùng bất an ninh lại càng nguy hơn nữa.

Suốt ngày hôm đó, và cả hôm sau, Minh lẩn quẩn trong nhà. Anh lấy làm lạ khi thấy ông bà Năm Lý, người nhận là ba má anh, và Duyên không có vẻ gì gian ác cả. Thế tại sao họ lại nhúng tay vào chuyện bắt cóc người ? Có lẽ họ bị bọn gian mua chuộc thì phải.

Trưa ngày thứ ba, Minh đang nằm trong phòng thì nghe ngoài nhà trước có tiếng người hỏi, rồi tiếng bà Năm Lý bước ra chào :

— A, ông Đại diện. Có chuyện chi thế ông ?

Khách đáp :

— Có mấy tờ báo Hương Quê mới, tôi ghé qua biểu anh chị xem chơi, sẵn dịp hỏi ít điều.

Nghe hai tiếng « Đại diện », Minh biết đây là người đầu trong xã. Anh lăm bắm :

— Người này có thể cứu mình đây !

Và anh vội ngồi dậy đi ra, mang theo những lời tố cáo sắp sẵn trong bụng. Nhưng, lại thêm một chuyện bất ngờ. Vừa thấy mặt anh, ông Đại diện xã đã hỏi :

— Cháu Minh, nghe nói hôm trước cháu bệnh sao đó, bữa nay đã hết chưa ?

Minh đứng khựng lại, trợn trừng nhìn ông : Trời ! Ông ta cũng là một đồng lõa của bọn ác sao ?

Thấy anh sững sờ không đáp, bà Năm Lý đỡ lời :

— Dạ, cháu cũng bớt, nhưng hãy còn ngớ ngẩn lắm.

Minh ôm đầu, quay vào trong, không muốn nghe họ nói gì nữa.

Chiều đến, quyết thực hiện một ý định, Minh rời nhà, theo con đường đất đi lần xuống phía dưới. Song chưa được bao xa, anh đã nghe có tiếng gọi sau lưng, rồi Duyên chạy đến, vừa thở phì phì vừa hỏi :

— Anh đi đâu mà hổng cho ai hay biết vậy ?

Minh cau có :

— Đi dạo một chút cũng cần phải trình báo nữa sao ?

— Trước kia thì không cần, nhưng hiện thời đi đâu anh nên cho hay để em đưa anh đi chứ. Anh đã bảo là không còn nhớ chi cả mà.

— Nhưng con đường này thì tôi không hề quên.

— Vậy à ? Thế nó đi về đâu hở anh ?

Minh lúng túng, vì sự thật anh nào biết nó sẽ đưa mình đến đâu. Thấy anh không đáp được, Duyên cười giòn :

— Thấy chưa, anh đã quên hết trơn hết trọi. Thôi, để em dẫn anh đi.

Minh gắt :

— Không cần, cô hãy về đi.

— Em không về.

— Tôi cho cô một thoi bây giờ.

Duyên la lên :

— Ái chà, ghê quá hé ! Đâu anh giỏi đánh coi.

Minh sẵn tới, song anh chỉ giơ tay lên mà không giáng xuống. Anh không quen đánh ai, nhất là một đứa con gái. Anh chỉ cốt làm cho Duyên sợ thôi. Nhưng cô ta chẳng sợ chút nào, còn vênh mặt thách thức nữa.

Cuối cùng anh chột buông xuôi tay, ngồi phịch xuống đất, bó gối buồn bã nhìn ra xa. Duyên thương hại ngồi xuống bên, dịu lời hỏi :

— Anh định đi đâu? Vì sao không muốn cho em theo?

Minh lặng thinh. Duyên nói :

— Sở dĩ em đòi theo anh là lo cho anh đấy. Nếu anh không muốn thì...

Cô đứng lên :

— Thôi em về đây, kéo anh lại khóc... À, đi một mình cho khéo nhé, coi chừng lạc bị ma bắt đấy.

Nói đoạn Duyên quay trở về nhà. Đợi cô gái khuất hẳn, Minh mới đứng dậy tiếp tục đi.

Qua một cây cầu dừa, ngôi nhà Minh gặp đầu tiên là một ngôi nhà khá lớn. Đã định sẵn, anh không ngần ngại, tiến vào trong. Một con chó mực nhảy xổ ra sủa vang. Một bà trọng tuổi bước ra đuổi chó, hỏi :

— Cậu kiếm ai?

Minh gật đầu chào, hỏi lại một câu tự anh đã thấy kỳ :

— Xin lỗi bà, bà biết cháu không?

Bà nọ ngạc nhiên nhìn kỹ anh, rồi lắc đầu :

— Không. Hình như tôi chưa gặp cậu.

Minh lặp lại :

— Cháu là Minh, bà không biết thật chứ?

Lần này bà ta vụt thay đổi thái độ, vỗ vai anh, toét miệng cười :

— Ủa, Minh đây hả? Con của anh Năm Lý phải không?

Minh kêu lên :

— Ô, thế sao ban đầu bà bảo không biết cháu?

— Ờ...à... Tại di quên.

Lời nói tráo trở gian dối thế nào. Anh bước thối trở ra, không buồn chào chủ.

Đi thêm một quãng, Minh thấy một căn nhà lá thấp nhỏ cất gần bên đường. Anh bước vào gõ cửa. Có tiếng khàn khàn bảo vọng ra :

— Ai đấy? Cứ vào.

Minh bước vào trong. Trong ánh sáng mờ mờ, anh thấy một ông lão đang lom khom nhóm lửa nấu nước bên cạnh chiếc giường xiêu vẹo độc nhất. Anh hỏi ngay :

— Thưa ông, cháu là Minh đây, ông biết chăng ạ ?

Anh xưng tên liền để khỏi bị mừng hụt như vừa rồi. Ông lão không quay lại, chậm rãi nói :

Biết chớ, phải thằng Minh con của chú Tư Đờn đó không ?

— Dạ không.

— À, hay là con của chị Bảy Lẻ ?

— Cũng hỏng phải ông ạ.

Bấy giờ ông già đứng lên, che mắt chăm chú nhìn vào mặt Minh, đoạn thản nhiên nói.

— Qua không biết cháu rồi đa.

— Thật hử ông ?

— Chà, xưa nay qua rất thích con cháu. Chẳng lẽ bây giờ biết cháu mà không chịu nhìn.

Minh vỗ tay, reo lớn :

— A, vậy thì ông có thể cứu cháu được rồi !

Ông lão hỏi :

— Cứu cái chi ?

— Cháu sẽ nói ông rõ.

— Nhưng qua phải làm gì để giúp cháu ?

— Ông chỉ cần nói trước mặt mọi người là ông không hề biết cháu.

— Vậy thì được.

Minh vui vẻ chấp tay xá ông nọ :

— Cám ơn ông lắm lắm !

Sực nhớ ra một điều, anh hỏi :

— Nhưng này, ông biết ông Năm Lý chứ ?

Ông già ngồi xuống, thổi phù phù vào bếp một lúc rồi mới đáp :

(Xem trang 39)

NÔNG TRẠI BÁO ĐẾN

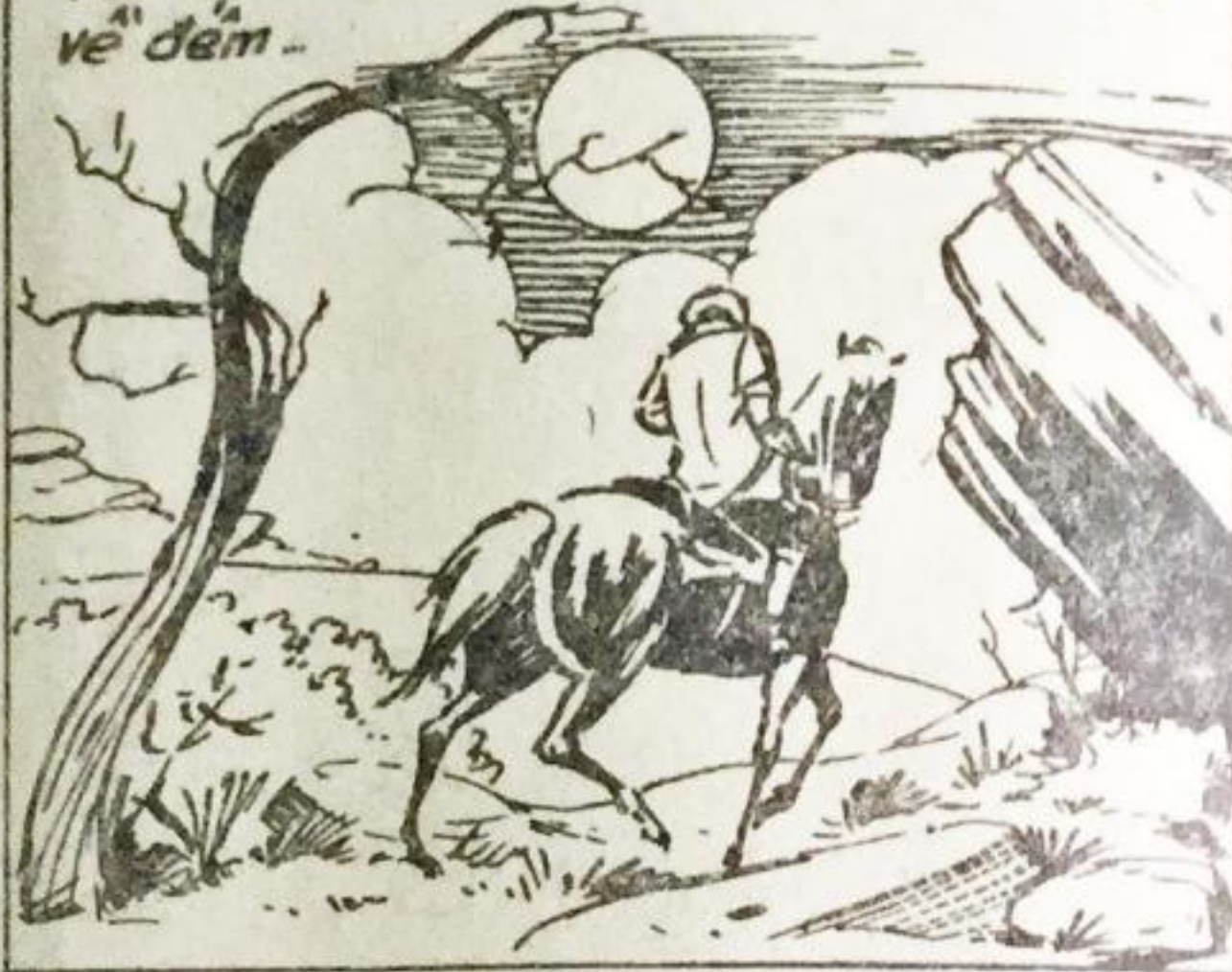
TRANH VÀ LỜI CỦA: VIVI

Kỳ 3

Xem từ số 33

Khi cậu chính ra khỏi nhà thì trời đã về đêm...

NẾU TA KHÔNG LÂM
THÌ CÓ TIẾNG ẦM NỔ
TRÊN ĐỈNH ĐỒI ĐÂY?!

Đây là ngọn đồi dốc ở sau ngôi nhà
của cậu mở chánh...

BƠ TẢNG ĐÁ TO
NÀY NỔ TUNG THÌ
ÍT NỮA PHẢI CÓ MỘT
TẢNG ĐỀ BỆP NHÀ Y...

NÓ MÀ LẤN TỚI
NHÀ Y THÌ CẢ GIA
ĐÌNH Y PHẢI NÁT
NHƯ CÁM...

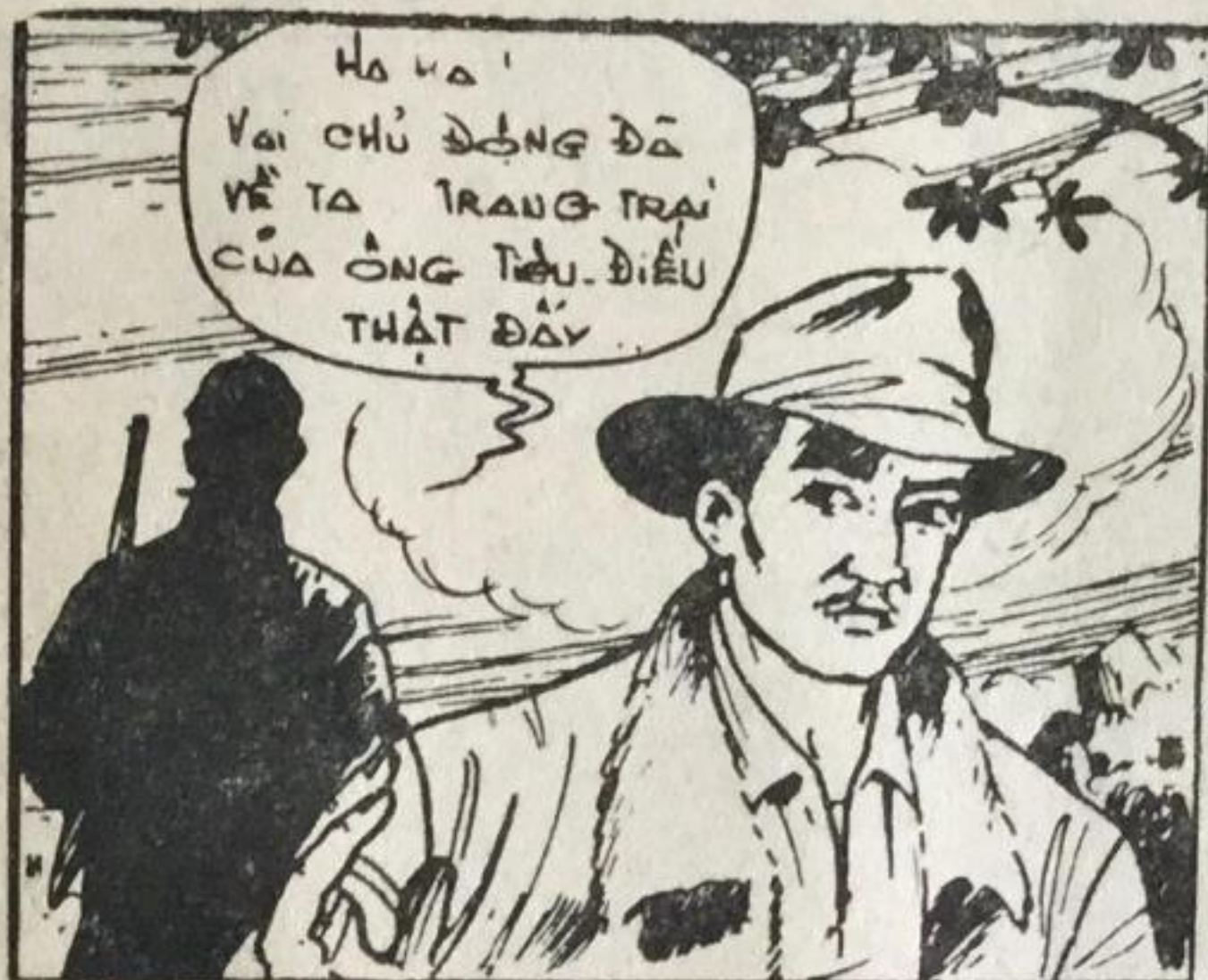

NẾU MÀ TRƯỢT
THÌ CÒN NHIỀU
TẢNG KHÁC...
CÒN CẢ MỘT
NÚI ĐÁ
KIA MÀ

B'LAM CŨNG CON HỒG BAO GIỜ QUÊN ĐƯỢC LÒNG QUỲNG ĐẠI CỦA ÔNG....

LUÔN TIỀN BỌN HỌ
BỊ ÔNG CHÍNH CÙNG
CHA CON BÁC THƯỜNG
dẫn luôn đến một
đồn dân về gần đó
... Ba tên lữ manh
bị nhốt vào phòng
giám chỗ mai sáng
giải lên quận.
Sau đó ông chính
trở về trại với hai
cha con bác Thường
... Trời đã gần sáng.

BÌ GIỜ BÁC VÀ CHÁU ĐẾN TRẠI CỦA
TÔI... SẴN MỘT CÁI CHÁI ĐỂ Ở... CHÚNG
TA CHUNG SỨC LÀM VIỆC TRÊN MỎNH
ĐẤT NGHÈO. NÀN NÀY... THỂ MÀ KHÔNG
HIỂU SAO BỌN ẤY LẠI
ĐỀ Ý ĐẾN?

BỌN HỌ CHÚ Ý ĐẾN BỜ
NHỮNG HÒN SỎI MỎ
CỎ GÀI CON ÔNG TÌM
ĐƯỢC... CHA CON CHÚNG
'TÔI ĐÃ CHỨNG
KIẾN...

CÂU CHUYỆN THỂ NÀO HỒ LY VÂN?

Ở... TÌNH CỜ ĐANG LÚC
CHƠI TRÒ TÌM VÀNG CON
GẶP NHIỀU HÒN SỎI RẤT
ĐẸP THỂ... MÀ MẤY TÊN
CƯỚP ẤY
LẠI NHẠO
CƯỜI CON

BA NỔNG LÒNG BIẾT
NÓ THUỘC VỀ LOẠI GÌ?
BIẾT ĐÂU...??!!

Con ma của Hà

của CHÂU-HÀ

Hồi còn nhỏ, tính Hà vốn nhút nhát, hay sợ ma. Các anh chị của Hà thì luôn luôn đem chuyện ma ra dọa nạt em khiến Hà sợ hãi lắm!

Bà, má vẫn chê Hà rằng:

— Chả biết con Hà sinh nhằm giờ gì mà sợ ma đến nỗi vậy nhỉ.

Anh Luân xía ngay vào, cổ ý trêu Hà:

— Ấy! ba không biết chứ con Hà sợ ma thì lẽ dĩ nhiên phải sinh nhằm giờ... giờ Thìn.

— Sao anh biết!? bộ...

— Bộ gì?... tao biết chớ sao!

Hà đuối lý quay sang má hỏi:

— Phải vậy không má?

— Ừ! Đứa nào sợ ma thì hay sinh vào giờ Thìn...

Hà le lưỡi dài gần... ba tắc ra:

— Eo ơi! vậy hả má?

Chị Hải đang ngồi thêu bên cạnh, cũng mỉm cười đùa theo:

— Mà đứa nào sinh ra gặp giờ Thìn ma hay trêu lắm à!

Hà rợn tóc gáy, mắt dáo dác ngó trước ngó sau và thỉnh thoảng nháy phóc lên lòng má ôm chặt lấy người, mắt nhắm chặt lại... Cả nhà bật cười như nắc nẻ. Má vỗ tay vào mông Hà máng yêu:

— Con gái mẹ phải «chì» chứ!

Nhát ma như cây thì hồng hết rồi..

Anh Lâm cười khúc khích:

— Nào! bé Hà có nghe truyện ma không! Anh kể này!

Hà từ từ mở mắt ra đáp liền:

— Có! Có! Em nghe!

Chị Hải vừa cầm cúi thêu vừa nói:

— Đó! Hà sợ ma mà lại nghe truyện ma thì đêm về ma bắt Hà đó!

Hà sợ sệt bảo má:

— Má ơi! Anh Lâm kể chuyện ma thì nó có tới bắt con không?

Má đáp bừa:

— Có!

Hà ngây thơ nói luôn:

— Thế chừng nào ma tới bắt con thì má đừng cho nó bắt nhá!

Má mỉm cười tát yêu vào má Hà:

— Chớ bộ má để ma bắt Hà của má đi mất à!

Yên tâm, Hà quay sang dục anh Lâm kể truyện ma.

x^xx

Một bữa Hà không thềm ngủ chung với chị Hải, mà quay sang ngủ với má. Giường của má kê sát cửa sổ trông ra vườn, má thích khi ngủ phải mở cửa ra cho thoáng khí.

Đó là một điều nan giải đối với Hà, định nói má đóng cửa

sổ lại sợ đêm ma trèo qua cửa sổ bắt Hà đi thì nguy, nhưng khi ngủ Hà lại quên mất.

Nửa đêm, Hà bỗng tỉnh giấc, ngọn đèn ngủ tỏa ra những vùng ánh sáng mờ mờ; Hà giật mình nhìn ra cửa sổ, ngoài trời tối đen như mực thế mà sao có những đốm sáng lấp lánh, có lúc lại xẹt ngang như một lần chớp rất nhanh... Hà nghĩ rằng ma, định gọi má dậy nhưng chợt nhớ câu chuyện chị Hải kể: «mỗi tối trên trời có nhiều ngôi sao, người ta bảo đó là ngôi sao bản mệnh của mỗi người» Hà hiểu rồi, thế mà cứ tưởng...

Thao thức mãi, Hà không tài nào chớp mắt được, lòng bồn chồn lo sợ; một tiếng động gì cũng có thể làm Hà rợn tóc gáy lên. Mắt Hà cứ liếc chùng về phía cửa sổ, liệu cách nào khi thấy ma trèo vào là gọi má ngay... Bỗng mắt Hà dừng lại ở cuối giường tìm Hà đập liên hồi.. Rõ ràng! Con ma! Nó đang chiếu hai con mắt sáng vào Hà; cái đuôi con ma dài và cứ ve vẩy đằng sau như gọi Hà... Cánh màn lay động! Con ma sắp chui vào mùng bắt Hà đi... Miệng Hà cứ đánh đàn

«ghi ta», lưỡi liú lại không kêu được tiếng nào. Tiếng «gừ... gừ» nổi lên Hà cố gắng lắm mới phát âm ra vài tiếng «ú ú» mà không kêu được câu gì cầu cứu! Chân tay Hà tự nhiên cứng đờ ra, không tài nào cho Hà điều khiển được. Hà tưởng con ma to lớn lắm chứ ai dè nó chỉ bằng con miu nhà Hà thôi bây giờ nó đang ở trước mặt Hà, làm thế nào bắt được nó trối lại... sáng ra cho anh Lâm hết chì, không coi thường con bé Hà nữa!

Hà nhồm người dậy nhưng chân tay run rẩy... gương không nổi Hà té quỵ xuống giường miệng lắp bắp la:

— Má ơi! Con ma... cứu con...!

Cả nhà đang ngủ ngon giấc, giật mình khi nghe tiếng Hà thét lên hãi hùng.

Đèn bật sáng lên, ba lật đật chạy vào hỏi giọng gấp rút:

— Cái gì đó? Cái gì đó?...

Má ôm Hà vào lòng lo lắng đáp:

— Biết đâu? Tự nhiên nó đang ngủ rồi nhồm dậy hét lên...

— Xem nó làm sao? có uống thuốc không? Chắc nó mê sảng!

Anh Lâm chen vào:

— Không phải ba ạ! Con nghe Hà kêu ma mà! chắc có cái gì...

Ba rầy anh:

— Tầm bậy! ma có gì?

Má lay Hà tỉnh dậy hỏi:

— Chuyện gì vậy? Hà!

Hà vẫn còn sợ hãi... giọng run run nói:

— C..on...m...a!

— Đâu? chỉ anh xem!

Hà chỉ xuống cuối giường:

(Xem tiếp trang 27)

CHIẾC MŨI DỌC DỪA

của HƯƠNG-KIM-LONG

Tôi còn nhớ, cách đây vào khoảng ba năm, thuở còn học đệ ngũ trường Đồng Khánh Huế. Độ ấy danh tiếng tôi đã lẫy lừng nhờ ở sức học giỏi và thân hình «kiểu điểm» của tôi. Cái tên «kiểu điểm» tôi nhớ không lầm thì tại con trai bên trường Quốc-Học đã đặt cho, kể ra cũng chẳng ngoa cho lắm: Cao gần 1m70, béo và nặng nhặng hơn nửa tạ, đôi mắt sâu, mà bọn con Thảo từng bảo là «có cái nhìn đốt tim can những trang công tử Huế». Cộng thêm vào đấy mái tóc xõa dài — không ra xõa, lù xù hoe vàng như ô rơm. Mũi quá tẹt. Tất cả đều xấu, nhưng tôi vẫn được chọn là học sinh gương mẫu của lớp, vì học giỏi và hạnh kiểm tôi tốt.

Nhiều đêm soi gương, tôi cảm thấy bóng hình mình sao tàn tạ quá—đôi khi không dám nhìn lâu. Tôi đã nhịn ăn để bớt mập, mặc áo chật cho có eo, tìm đủ sách vở xem cách làm đẹp nhưng đều tốn tiền. Tôi đã có lần gạ cho con Loan suốt một tuần lễ về lý hóa để được một phần hai lọ kem dư về đánh, nhưng chứng nào tật ấy, mướt da bánh mặt của tôi vẫn xám xỉ. Đôi khi hàng quơ nghĩ một cách hão huyền, ước gì có một bà tiên nào cho mình có suối tóc dài đen mượt như tóc con Nga, đôi mắt to long

mi cong vút như của con Thảo, đôi má vờn hai cái lúm đồng tiền xinh ời là xinh, nhất là chiếc mũi dọc dừa tuyệt hảo...

Mơ thế nào tôi cũng quyết thực hiện cho kỳ được. Nhưng bằng phương pháp nào đây mới được chứ? À tôi đã nhớ ra, cách làm đẹp có công hiệu mà khỏi mất một xu... đúng rồi, các bà mẹ thường vuốt mũi con lúc còn nhỏ, sau khi lớn mũi sẽ cao, tại sao mình không bắt chước!

Lợi dụng tuần nghỉ lễ Phục sinh tôi quyết tâm thực hiện cho kỳ được chiếc mũi dọc dừa. Ngoài giờ ăn cơm và ngủ, lúc nào tay tôi cũng vuốt mũi lên cao, tôi tự nguyện với mình sẽ không soi gương, vì làm vậy sợ mất công hiệu. Cứ thế không một phút nào tay tôi khỏi

vuốt mũi. Tự nhiên mỗi ngày tôi cảm thấy «nó» có vẻ cao lên—tôi không trông thấy nhưng vẫn tưởng ra thế. Mẹ tôi lại tưởng tôi đau mũi mẹ liền đốt lá xông, nhưng tôi chối từ, mong chờ đến ngày thành công.

Tuần lễ trôi qua trong náo nức. Sáng thứ hai đi học, tôi vội vàng dậy sớm rửa mặt, chải tóc sạch sẽ và soi gương để biết thành quả của mình. Tưởng ra bộ mặt mấy con bạn thấy mũi mình cao, đẹp, sẽ ngạc nhiên... Thích thú biết bao. Tôi hồi hộp nhìn vào gương... ồ ời, cái gì mà đỏ chót trên mũi vậy. Tôi kinh hãi nhìn kỹ, mũi tôi đã nở lớn và đỏ ửng. Tôi vội vã lấy khăn lau đi, lau lại nhiều lần nhưng...nó càng đỏ thêm. Buồn chán tôi định nghỉ học ít hôm nhưng chợt nhớ thanh danh «học-sinh gương-mẫu», nên tôi lại thôi, vội vàng đến trường...

Vừa vào đến lớp, cả bọn con Thảo, Loan, Dung đều cười ồ, chăm chú nhìn tôi như một quái thai. Con Thảo nhìn kỹ vào mặt tôi và la lớn: «Lớp mình hôm nay, hân hạnh đón nữ thủ tướng «nez rouge» từ An độ qua đây ơ!»... cả bọn hoan hô cười như vỡ chợ... «Hoan hô nez rouge—nez rouge kiêu diễm của anh ơ». Một giọng bắt chước các tụi con trai, tôi biết chắc là con Lý chuột lắt chứ không ai. Nhưng tôi không dám nhìn lên, không dám nghinh lại như mọi hôm. Tôi gục đầu xuống bàn nức nở. Chung quanh tiếng hoan hô nez rouge: mũi đỏ, vẫn không ngớt...

Nez rouge : tiếng Pháp, là mũi đỏ

Con ma ...

(Tiếp theo trang 25)

— Nó ở đó đó ! bé lắm !...nãy nó nhát em.

Chị Hải rũ ra cười :

— Con ma của Hà ngộ lắm xem này ! Hà nhìn kỹ lại đi !

Hà nhìn lại cuối giường... không phải con ma mà chính thực con miu đang nằm ngủ ngon lành. Nghe động.. con miu mở mắt ra ngó dáo dác... Hai tia sáng lại chiếu vào người Hà nhưng đó là cặp mắt của con mèo... Vô lý, rõ ràng con ma lúc nãy mà ! Hay là con miu xức mắt con ma để giải vây cho Hà...

— Còn ngồi thừ ra đấy ! Ban đêm mắt mèo nó sáng rực... vậy thôi ! Có thể mà hét rầm rĩ cả nhà !

Nghe tiếng mẹ mắng Hà tức giận nhìn con miu nằm thản nhiên trên giường, cái đuôi dài ve vẩy... Hà co chân đạp con miu một cái thật mạnh :

— Tại mày ! Miu ạ !

Chẳng hiểu tại sao cô chủ nhỏ đánh mình, con miu kêu «meo meo» vài tiếng rồi cúp đuôi chạy mất.

Cả nhà bật cười, vừa tức vừa giận. Hà ngồi dựa vào lòng má, hai hàng nước mắt trào ra...

Ba phản nản :

— Có vậy mà rú lên ! làm mất giấc ngủ cả nhà ! Lần sau má nó đừng cho Hà ngủ chung nữa, đem vắt nó ra bãi tha ma ấy...

Ba vội im và bước về phòng vì trông thấy mặt Hà méo xệch đi, thương lắm.

Từ đó về sau Hà trở nên bạo dạn không còn sợ ma một cách vô lý như hồi còn bé nữa.,.

Châu-Hà.

Câu
chuyện
đau
thương
của loài
Cò
của **CHÍ NHI**

Có bao giờ các bạn say sưa ngắm con cò—cò thật chứ không phải cò giấy của anh Hà-Tĩnh đâu nhé—đứng yên một chân trên đồng ruộng để rình mồi, cá hoặc tôm tép, không?

Say sưa thì chắc không có nhưng nhìn sơ thì tôi tin bạn cũng có nhìn. Với đôi chân, cái cổ và mỏ dài ghê gớm nhưng... cò trông đẹp lắm đấy chứ phải không các bạn?— tuy rằng nó có vẻ hơi buồn và hay suy tư một chút—Có bao giờ các bạn thắc mắc không hiểu vì sao cò cò dài thế? Chân cò sao cao quá và mỏ cò sao cũng lại quá dài?

— Có bao giờ các bạn tự đặt câu hỏi: “Quái, sao cò nó không kêu riu rít như chim sẻ hay các loài khác mà cứ trầm tư mặc tưởng như một nhà hiền triết thế kia?”

Dù có hoặc không thắc mắc, tôi cũng xin mời các bạn thử ngược dòng thời gian trở về thời xa xưa, để xem vì sao loài cò lại có hình dạng lạ lùng và

vẻ mặt u sầu như thế?

Nào,

Các bạn biết không?

Ngày xưa, đã lâu lắm rồi con cò còn là một giống chim mà các bạn không bao giờ tưởng tượng nổi.

Hãy giả sử rằng đó là một con chim bói cá nhưng lớn hơn và khác màu. Nghĩa là con cò—chúng ta hãy gọi cò là Patu cho dễ nhớ—trước là một chú chim với cặp mỏ cứng rắn, ngắn và nhọn với cái đầu hay lắc lư cầm giữa bộ lông mượt như tơ, với đôi chân gấp dưới bụng ấm áp. Và trong khi bác chim bói cá làm cho hàng lau bên bờ sông có vằn bởi bộ lông màu kim khí và xanh lơ, thì chú cò Patu làm cho lá súng trên ao có vằn màu xám trắng.

Patu đã kết bạn với anh chàng chim gõ kiến Kipic sống ở khu rừng bên cạnh. Kipic ngày xưa vẫn có hình dạng giống các con cháu chim gõ kiến ngày nay. Đó một con chim xanh to lớn chân có vuốt nhọn để bấu chặt vào

thân cây. Nhưng, Kipic tỏ ra rất u buồn luôn luôn tối tăm và lảm lì, rất ư là trái ngược với sự vô tư của Patu.

Chú cò anh hùng của chúng ta có một tính xấu thật nặng. Tôi chắc bạn nào cũng biết và không ít thì nhiều đều... giống Patu : đó là tính háu ăn. Cò ta thường tự đãi mình bằng những con cá có thịt thật mềm, thứ cá tươi ngon hơn hết và nó nuốt cá sống sau khi đã vờn chơi vài lần trong không khí. Những chú cá nạn nhân ấy vung vẩy dưới ánh mặt trời trông như lưỡi dao bạc lấp lánh. Mỗi ngày Patu bay lả lả trên mặt sông hay ao hồ chăm chú nhìn đến tận đáy nước hơi đục. Cuối cùng nó khám phá ra nhiều con cá có thể làm thỏa mãn sự kén ăn của nó.

Ngay khi cặp mắt sáng quắc của Patu khám phá ra một bóng đen thoáng qua, nó yên lặng rình giây phút bóng ấy đến gần mặt nước và nhả ra vài quả bóng không khí vỡ tan... Bấy chừ, clac ! Cặp mỏ nó gắp ngay con cá mặng hay cá bống như một gọng kìm cứng rắn và... Patu nuốt vào.

Một ngày kia, lúc Patu bay tìm mồi trên mặt ao, nó chợt thấy một loại cá lạ mà nó chưa thấy bao giờ ở mãi tận đáy ao. Nó bỗng thấy thèm được nếm thử thịt cá ấy xem sao. Than ôi ! Chúng cách xa Patu quá và dường như chúng đang quay tròn đề trên Patu, Patu nhúng mỏ xuống nước. Chưa đến đáy ao. Nhúng sâu hơn một tí, ướt cả lông bụng rồi. Nhưng vô ích, nó chỉ làm cho đàn cá lạ xôn xao một chốc rồi đâu lại vào đấy, chúng lại vui vẻ xoay tròn đề trên tức Patu.

Patu hết kiên nhẫn. Nó cảm thấy

bay như thế này mệt quá. Dạ dày còn cào vì đói, nước bọt tiết ra đầy mỏ.

— A ! cuối cùng nó kêu lên lên, phải chi tôi có cặp chân khá dài để đứng yên trong nước chờ cơ hội thuận tiện — Ta chấp thuận ước vọng của nhà người. Một giọng nói sắc lạnh vang lên cạnh Patu.

Đó là ông tiên già bé nhỏ râu tóc dài bạc phơ coi sóc về tất cả loài vật, đứng trên một chiếc lá súng đang nhìn Patu với một vẻ nhạo báng.

— Tôi van ông — Patu khẽ nói

— Được !

Và... kia ! chân của Patu bỗng dài, dài ra, mảnh mai và cứng như cây sậy bên bờ sông, dài ra đến tận đáy bùn trong ao.

Kỳ quái quá, như đứng trên hai cây cà khê. Patu lại bắt đầu bay lả lả như lúc nãy. Ông tiên già đứng gần nó, xem xét.

Nhưng đàn cá luôn trêu chọc Patu quay tới, quay lui, xoay vòng, thả nhiều quả bóng nước và một lần nữa, Patu không còn nhẫn nại được.

— A ! nó kêu lên, nếu cò và mỏ dài hơn nữa để ta có thể nhúng xuống tận đáy nước !

— Chỉ có thể thôi ? Ông tiên hỏi lại Patu.

— Vâng ạ, xin ông giúp tôi lần nữa.

Vừa dứt lời, mỏ Patu bỗng dài ra trên chiếc cò cũng đang dài ra, dài ra.

— Ô ! Tôi cao quá và chân tôi xa đầu quá. (Xem trang 35)

Để các Bạn cùng các Em đủ giờ dọn
lễ Giáng-Sinh thắp tối VPV đã
xin Anh Trưởng Sơn dành cho hai
trang để công-hiến các Bạn vài
kiểu măng-cỏ "Mô đéc" và thanh-liệt
mà các Bạn của VV hay VV đã thực-hiện

LỒNG TREO . 1
VỎ VÁN EP HAY BÌA CỨNG
BẠN ĐÓNG MỘT CÁI LỒNG
BÊN MẶT NHƯ HÌNH BÊN...
BÊN TRONG BẠN ĐỂ TƯỢNG
HAY KHẮC HÌNH TRÊN GIẤY BÌA
MÀU TRẮNG.
ĐÈN LỒNG NÀY TREO DƯỚI
MỘT NHÁNH CÂY TRƯỚC SÂN THÌ
TUYỆT NHẤT

Măng Cỏ

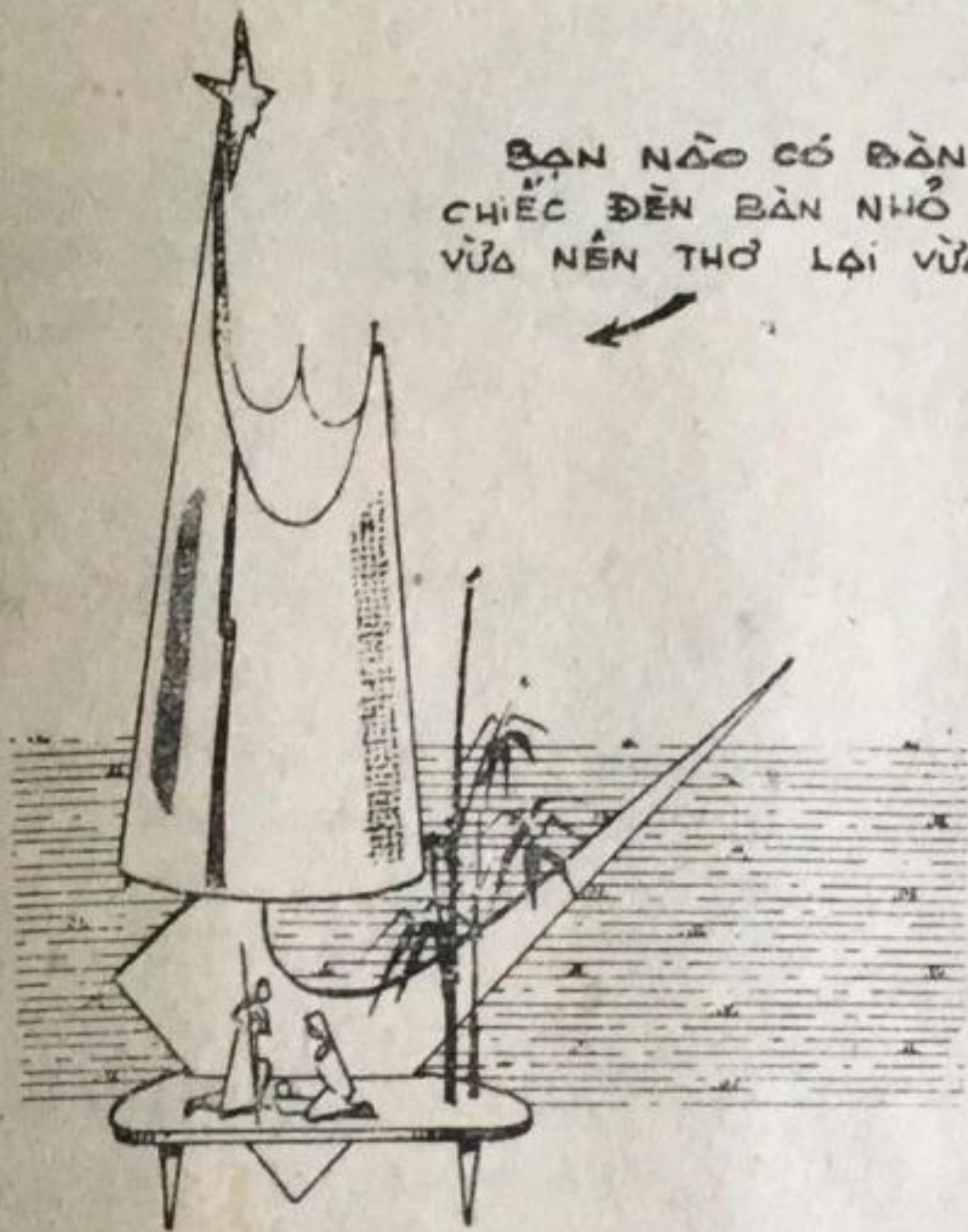
65

TƯỢNG ĐÁ . 2
NẾU BẠN Ở GẦN BÉ HAY MIỀN CAO
NGUYÊN, SẴN ĐÁ BẠN CÓ CHỌN VÀI
MẪU ĐÁ CHO GIỐNG NHƯ HÌNH TRÊN
ĐỂ TƯỢNG TRUNG THÁNH, GIÀ...
MĂNG CỎ ĐÁ LOẠI NÀY THƯỜNG
GẮN TRÊN TƯỜNG

BẠN LÀ HƯƠNG ĐẠO SINH, HAY HÙNG
TÂM, DỪNG CHỈ NẾU CÓ ĐI CẨM TRẠI
BẠN LẮM HÌNH TREO LOẠI NÀY...
BỨC ẢNH BẠN KHẮC TRÊN MỘT
MÓN GỖ TO, TREO TRÊN, HAI CÂY
ĐẬU LẠI CÒN ĐÈN CHIỀU LẠM
BẰNG GIẤY CUỘN TRÒN

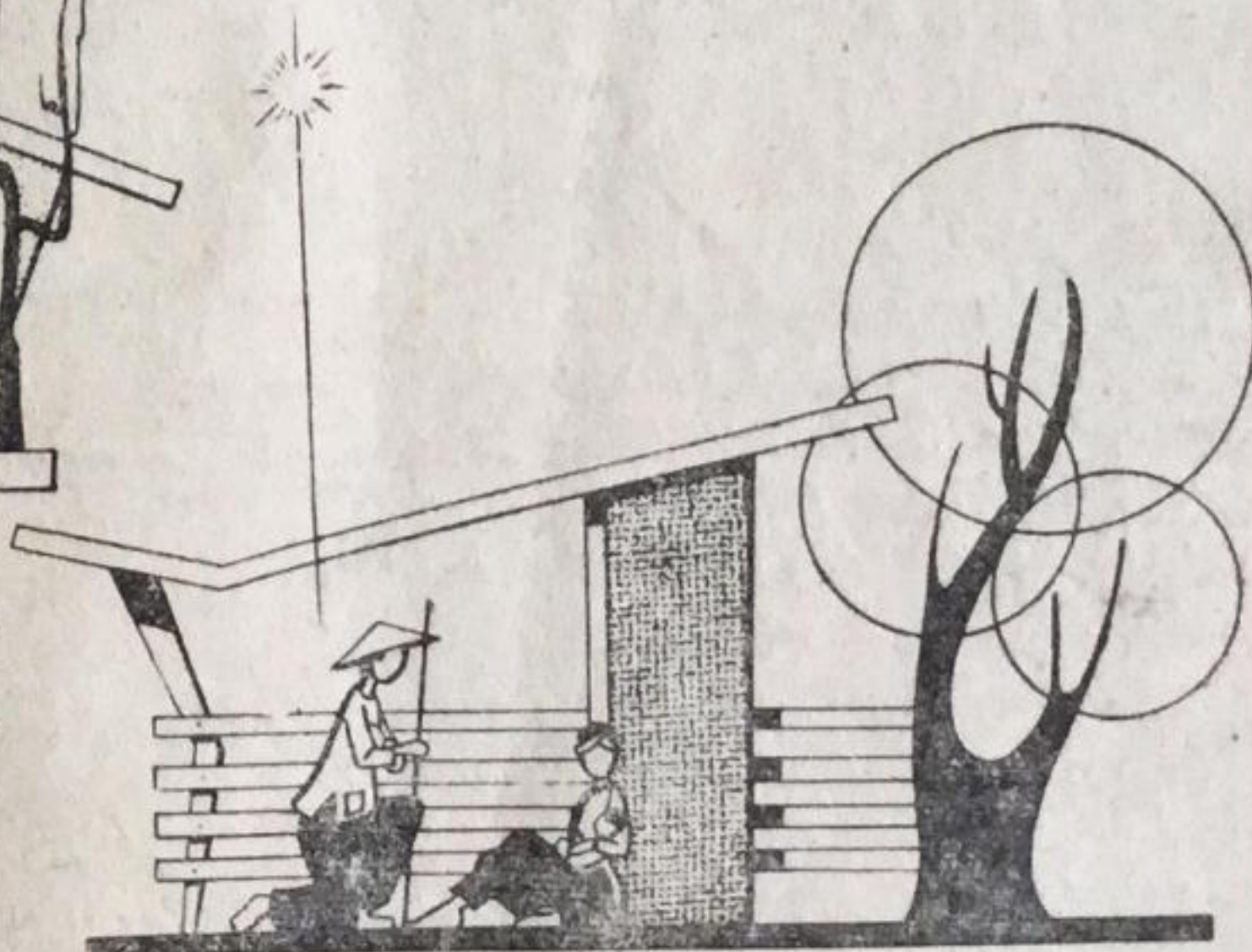
BẠN NÀO CÓ BÀN VIẾT RIÊNG THÌ LÀM
CHIẾC ĐÈN BÀN NHỎ NÀY... BÀN VIẾT BẠN
VỪA NÊN THƠ LẠI VỪA SÁNG...

BẠN THÍCH NGƯỜI NHẬT Ứ? THÌ ĐÂY
LÀ MỘT MẪU ĐÈN BẠN TRANG -
HOÀNG TRƯỚC MÁI HIỀN.

ĐÂY LÀ MỘT MẪU CỎ
TÂN - THỜI VỚI NHỮNG BỨC
TƯỜNG LẬP - THỂ... BẠN CÓ
THỂ LỘM BẰNG ĐẤT SÉT HAY
BẰNG BÌA CỨNG
LỘM HƠI KHÓ ĐÀ!!

Đây lại phối hợp giữa nhân vật Việt-nam và môi
trường "mô-đéc" trông thật là "kỳ" nhưng có cũng
hỏi "ngộ-ngộ" bạn thấy nó ra sao?
À còn các nhân vật? → Bạn uốn kềm theo hình,
lấy bông gòn bao quanh rồi MAY áo cho mặc là xong

Truyện cổ tích :

Ba quả trứng

TOLITOTO là một thằng bé da đen tốt bụng và vui-vẻ. Áo quần của nó thật là giản-dị : một cái khố bằng lá chuối và một cái nón rơm to tướng.

Một buổi sáng đẹp trời, mẹ Tolitoto kêu nó ra và bảo : «Mẹ sắp làm cho con một cái bánh ngọt. Con chạy ra chợ mua cho mẹ ba quả trứng». Thằng bé dạ to, cắp cái rổ tất-tả ra đi.

Tới chợ, Tolitoto tìm thấy bà hàng trứng dễ-dàng. Trước mặt bà ta là ba giỏ mây âm-ấp trứng. Cái thứ nhứt chứa đầy những trứng chim nhỏ xiu ; cái thứ nhì trứng gà và thứ ba là những trứng chim đà-diểu thật to.

Nhìn ba giỏ trứng, Tolitoto không khỏi nghĩ-ngợi ;... mẹ nó dặn mua ba quả trứng, nhưng bà không dặn loại nào ? trứng chim ? trứng gà ? hay trứng đà-diểu ? Chợt thằng bé nhủ thầm : «Ba quả trứng chim chỉ cho ta một cái bánh nhỏ tí ; nếu lấy trứng gà thì được cái bánh vừa thôi ; còn nếu ta mua ba quả trứng đà-diểu thìờ phải đấy ! Mình sẽ có một cái bánh thật to.

Mặc cả xong xuôi với bà hàng trứng, Tolitoto chọn ba quả trứng đẹp nhất cho vào rổ, ra về.

Trở về một lúc, thằng bé chợt

trông thấy một chú khỉ vát-vẻo bên lề đường.

«Chào Tolitoto ! Cái gì trên tay mày thế ? Phải là trứng đà-diểu đó không ?» (xưa thú vật đều biết nói).

«Thưa ông phải ạ !» Tolitoto lễ-phép đáp lời....

«Ồ ! Trứng đẹp quá ! Mày có thể cho ta xem một chút được không ?» con khỉ yêu cầu.

Tolitoto do-dự, nhưng vốn tốt bụng, nó liền vui-vẻ trao rổ trứng cho chú khỉ. Khỉ ta tiếp lấy, để rổ trứng xuống đất, chọn hai quả đẹp nhất cầm tay, xem qua xem lại có vẻ thêm thường. Rồi bất chợt, con khỉ xoay mình ôm hai quả trứng bỏ chạy. Nó chạy lẹ đến nỗi thằng bé không kịp kêu lên hai tiếng : «..Ăn trộm...» là con khỉ đã mất hút.

x^xx

Tội nghiệp chú bé ! Bây giờ nó chỉ còn lại một quả trứng nhưng nó vẫn vui-vẻ tiếp-tục đi. Đi được một khoảng nữa, Tolitoto lại gặp một con vật, lần này thì là bà Đà-diểu.

«Chào bà Đà-diểu. Bà đi đâu mà có vẻ buồn rầu thế ? » thằng bé hỏi.

« Chào Tolitoto. Người ta nỡ đánh cắp của tôi ba quả trứng. Tôi đang đi tìm nó đây. À ! Mà bé đi đâu thế ? »

— Dạ thưa bà, tôi đi mua trứng ở chợ về». Thằng bé vui-vẻ trả lời.

— « Trứng hả ? Phải trứng đà - điều đó không ? Nếu phải thì cho tôi xem một chút đi ! »

Tolitoto lại do dự. Nhưng vẫn là một đứa bé tốt bụng, nó trao quả trứng cuối cùng mà nó đã cẩn-thận để sau lưng cho bà Đà-diều xem.

Nhác thấy quả trứng, bà Đà-diều đã giựt lấy, ôm vào lòng nựng-nịu : « Đúng rồi ! Quả trứng của tôi đây rồi ! Bé, bé hãy cho tôi lại quả trứng này nhé !... »

« Bây giờ ta phải làm sao đây ? Thằng bé nhủ thầm. Nếu ta cho quả cuối cùng này thì ta sẽ không có bánh mà ăn. Nhưng bà Đà-diều này có vẻ buồn rầu quá sức... Làm sao hè ? »

Sau một lúc suy-nghĩ, Tolitoto

trao quả trứng cho con vật và bảo :
« Đã làm ơn thì phải làm ơn cho trót. Bà hãy cầm lấy đi vì nó là của bà ! »

Nói xong, chẳng đợi con vật cám ơn, Tolitoto buồn rầu chạy vụt về nhà. Nhưng thằng bé rất hãnh-diện vì đã làm được một việc thiện và Tolitoto tin chắc rằng mẹ nó sẽ bằng lòng về việc làm của nó.

HUỖNH-ĐỨC-NGỌC

kể theo « Les trois oeufs de Tolitoto » của Pernette-Chaponnière

— Vui Cười —

15... QUẢ CAM

Nhân dịp ngày sinh nhật của bà hàng xóm, mẹ thằng Tý sai nó qua mừng 15 quả cam ngon, để gọi là tình « bà con »

Bà hàng xóm nói với Tý :

— Cháu đợi bác viết mấy giòng để cảm ơn lòng tốt của mẹ cháu đã cho bác chục (10) quả cam

Tý : — Vâng, nhưng thưa bác nếu điều này không làm phiền lòng bác, thì xin bác viết là... 15 quả cam ạ !

Bà hàng xóm ; — ? ? ?

HIẾU TỬ

— Thôi dừng nhé nữa bé Loan.
Nàng mưa đã đến không còn
nắng đâu.

Mưa làm cho lá xanh màu
Cho hoa thắm sắc không rầu
nữa cơ.

Trình ghét bé Loan quá, nên hôm nay Trình đem bé Loan ra «giới thiệu» cho các bồ đi. Các bồ ghét hôn? Nếu các bồ cũng ghét, thì chúng mình «lầy chay» bé Loan nhà!

Tỉ nữa, là Trình quên mất. Các bồ nhớ gởi hoa và dây leo về để trồng vào khu vườn nghe các bồ. Hiện giờ, vườn chúng ta ít hoa quá các bồ ạ. Khi gởi, ngoài bao thư các bồ nhớ để mục «Mảnh vườn của bé» kẻo không thì anh chàng Quyên Di «cầm nhầm» khổ cho «tui» mình đó. Chào mạnh «phở»

TRÌNH CHÍ

KHÔNG ĐỦ GIỜ...

Trò Tèo có tiếng là hay đi học trễ. Hôm nay, Tèo hồn hèn chạy vào lớp khi các bạn đã chép được nửa bài chính tả rồi. Thầy giáo trừng mắt, hỏi:

— Sao trò Tèo? Tôi muốn biết lần này đi trễ trò tìm được lý do gì để bào chữa?

Tèo giật mình:

— Ấy, chết rồi... Dạ thưa thầy... ban này con chạy mau quá nên không đủ thì giờ để... tìm ạ!

TUẤN-HẢI

CÂU CHUYỆN... CÒ

(Tiếp theo trang 29)

Nó cúi đầu xuống mặt nước để dớp những con cá nghịch ngợm mà khó bắt này. Nhưng chợt nhận ra bóng mình hiện trên mặt nước trong như gương, Patu buột miệng kêu một tiếng ngạc nhiên lẫn đau khổ:

— Tôi đây à? Tôi như thế này à? Trời, Tôi xấu quá sức tưởng tượng!

Và nó quay chiếc cổ dài đến kinh khủng sang ông tiên già:

— Thầy, thầy, tôi van thầy, hãy trả lại cho tôi hình dạng ban đầu.

— Không—thể—được, vị tiên gần giọng đáp từng tiếng một. Tôi không thể hoàn lại những gì tôi vừa làm. Mi sẽ giữ mãi hình dạng này, chú cò «bô» giai của tôi ơi!

Và ông tiên cương quyết trượt trên mặt nước bằng chiếc lá súng nhỏ xa dần, xa dần...

Lúc ấy Patu nghe một tràng cười lạ lùng và lạnh lạnh: đó là ông bạn Kipic đang cười diễu hần và vừa bay quanh Patu với vẻ khinh khỉnh ra mặt. Nhưng, đây là lần đầu tiên Kipic cười nên giọng cười của Kipic nghe thật kỳ quái.

Từ ngày đáng ghi nhớ ấy loài cò xuất hiện với hình dáng thật xấu xí—quá dài và quá ngốc nghếch—và cũng từ đó về sau ta thấy cò luôn luôn có một diện mạo u sầu trong khi trên rừng cây luôn vọng lại giọng cười kỳ quái của chàng chim Gõ—kiến buồn bã ngày trước.

to đầu mà dại !

truyện vui
của
HOÀNH-SƠN

1.— Thuở xưa ở trong một khu rừng nọ có một chàng thanh niên sống về nghề săn thú. Anh ta rất láu-lỉnh, thông minh và gan dạ. Nhiều người cho rằng chính vì có những cá tính đó mà anh ta đã chọn nghề săn thú làm nghề sinh nhai độ nhật. Anh ta bắn rất giỏi. Có thể nói là trong trăm phát tên được bắn ra, đã có tới chín mươi chín phát trúng đích. Thế nhưng tài năng nhiều, tai họa lớn — Chẳng bao lâu khu rừng anh ta cư ngụ hết nhẵn cả mối. Mà nhẵn cả mối thì chỉ có nước chết đói, điều này bắt buộc anh chàng thiện xạ phải khăn gói lên vai đi cư đến một khu rừng khác ở chân ngọn núi gần đây. Ngọn núi này từ lâu vẫn vắng dấu chân người vì là nơi định cư của hai ông thần tai to mặt lớn.

Hai ông thần này là hai vị rất « hầu xực » các món thịt. Nhất là các món xào, chiên, lăn, nướng, thui, thì ôi thôi ! khỏi chê !, các vị là những mạng sành sỏi hơn ai hết. Giả thử mà hai ông cụ còn sống đến bây giờ thì chắc chắn là tất cả các bọm nhậu nổi danh trên quả đất nhỏ bé này sẽ phải nằm bò xuống đất mà tôn hai cụ làm sư tồ. Khỏi phải nói, chúng ta cũng có thể tưởng-tượng được là hai cụ đã tích trữ số thú vật nhiều đến thế nào. Cái đám loài vật đó hai cụ dồn vào khu rừng ở chân ngọn núi, mặc kệ chúng sinh sống với nhau. Ngày hai bữa, các cụ vác dây, vác ná xuống rừng, thộp cổ vài con mang về làm đồ nhậu.

2.— Không may cho hai cụ là anh chàng thợ săn lại nhờ khu rừng đó mà cất chòi đề ở. Và bao nhiêu « gia súc » của hai cụ anh ta lần lượt chộp gáy, mang ra chợ bán. Hai cụ dĩ nhiên không thể ngồi như phỗng đá mà chứng kiến được. Hai cụ bèn bàn kế. Kế của hai cụ rất (xin lỗi các bồ

tèo) rất là « cù lằn », nhưng lại đặc dụng đao-đề : hai cựa đào một cái hố thật sâu, bên trên che kín. Anh chàng thợ săn cứ nghênh ngang đi bừa, a-lê hấp ! Thế là lộn tùng phèo xuống. Hố đã sâu lại hẹp, bay từ trên miệng hố xuống đáy là chỉ còn có nước nằm thẳng cẳng ra mà bất tỉnh nhân sự. Hai cựa thần lúc ấy chỉ việc ung dung thông móc, lôi chàng ta lên, trói gô lại, khênh về núi trị tội.

Anh thợ săn vừa tỉnh dậy là đã bị hai cựa mắng như tát nước vào mặt. Chán chê rồi, hai cựa mới họp « Tòa án quân sự » để xử vụ « vi phạm gia tư và chiếm đoạt gia súc » của anh chàng thợ săn lấu cá. Dĩ nhiên các cựa thủ vai chánh án, kiêm biện lý, kiêm nhân chứng, kiêm trạng sư biện hộ. Vừa nhậu nhẹt vừa họp án, cuối cùng hai cựa tuyên bố : « Nay xét lý-do này..., lý-do nọ..., xét vì duyên cớ này... duyên cớ nọ... Tòa tuyên án « tử hình rô-ti » tên thợ săn bị cáo để đền mạng cho những thú vật bị hấn thịt (và nhân đề cung cấp thêm món nhắm cho hai cựa đương lúc trà dư tửu hậu).

3.— « Tòa » vừa giải tán, án lệnh lập tức được thi hành. Bấy giờ hai cựa kiêm chức đao phủ, trói gô chàng thợ săn lại và sửa soạn chắt thêm củi lửa để « quay » bị cáo. Anh thợ săn chảy mồ hôi như tắm, nghĩ thầm : « Trong vòng mười giây nữa, nếu cái bộ óc lấu tôm lấu tép của mình không nảy ra được mẹo gì để đánh lừa hai lão thì chỉ còn cách đi tầu suốt xuống... âm phủ... » Và anh ta lấy làm kỳ lạ khi thấy bộ óc mình bỗng dựng đờ ra như xe máy hết xăng. Thì ra vì cuống quá mà một tay lém lỉnh như anh cũng đành bó... chân chịu chết.

Thình lình anh thợ săn bỗng phát lên

cười. Cười «nức nở», cười bò ra đất, cười lăn lộn, cười chur người sắp đứt ruột. Càng cười, anh ta càng hưng, càng há to miệng ra mà cười nghiêng ngửa.

Hai cụ già ngạc nhiên, lúc đầu còn đứng yên, sau một cụ sốt ruột quá, thét ầm lên : «thằng khỉ khô kia, sao mày cười?» Anh thợ săn không thèm trả lời, cứ tiếp tục mà cười... cười mãi.

Cụ kia câu tiết, xách cò anh đi vào ngọn lửa đỏ hừng hực, miệng cất vãn : «Mày còn cười nữa không? Tao cho mày cười nữa nhé?». Vậy mà anh thợ săn, vẫn cứ dầy dụa cười mới tức chứ. Cụ thần đành dẫu dựu, đặt anh ta xuống đất cời trói chân cho anh ta và hỏi : «Làm sao mà chú cười dữ vậy?» Chàng thợ săn dùng đinh trả lời : Ấy là vì lúc sắp chết, tôi sợ nhớ đến cái chỗ «Hổ cười» của tôi nên tôi không thể nào nhịn được.

4.— Hai cụ nghe nói, nổi tính tò mò, bèn muốn đi xem thử coi cái «Hổ cười» nó ra «nằm thao», sau đó có chọc tiết anh thợ săn cũng chưa chậm. Nghĩ là làm, hai cụ dầy anh thợ săn ra ngoài hang và bảo : «dẫn tụi tao đến cái Hổ cười của chú, bằng không tụi tao xẻo thịt chú mày ra

từng mảnh» Chàng thợ săn mừng hóm vội vã dẫn hai cụ xuống núi, đi vào rừng. Quanh co một lúc, anh ta đến trước một bọng cây lớn, chân dừng lại, tay anh chỉ vào đó và vừa cười vừa nói : «Thưa hai cụ, cái Hổ cười của cháu đấy ạ» Hai cụ thần giương mắt nhìn nhau nói nhỏ : Chẳng có gì đáng cười cả, hay là nó xí gặt mình? Anh thợ biết ý, nói thêm : xin hai cụ chui đầu vào trong bọng cây mới thấy rõ. Cam đoan trăm phần đầu là hai cụ sẽ cười ra nước mắt!

Hai cụ chưa nghe dứt lời đã vội vàng nhảy xò tới, tranh nhau chui đầu vào trước. Hai cái đầu vừa thọc vào một lúc bỗng la oai oái và thụt ra nhanh như chớp. Rồi cứ thế hai cụ bung đầu mà chạy. Đằng sau, một bầy ong ùn ùn rượt theo sát nút. Chúng túa ra từ bọng cây và nhào đến cắn xé hai cụ thần ngốc nghếch Hai cụ vất giơ lên cò mà chạy. Chạy bờ hơi tai mới đến bờ ao, cả hai nhảy ùm xuống lặn miết chẳng dám ngóc đầu lên nữa.

Trên bờ, anh chàng thợ săn lấu cá cười rung cả mặt nước : «Hai cụ ơi, hai cụ đã tin lời cháu chưa. Cháu có nói sai đâu? Đúng là cười ra nước mắt mà lỵ?» rồi anh ta hóm hình tiếp : «Cái hổ cười ấy của cháu chứ có phải của hai cụ đâu mà hồng xem gờ? Tuy thế, cháu cũng lấy làm ân-hận lắm lắm...»

Hai cụ thần trong lúc cuồng cuồng, quên bẵng hết cả pháp thuật, bấy giờ chỉ còn có nước lồm bồm dưới nước mà la hét om xòm!

ĐÔI KIẾP

(Tiếp trang 15)

— Không biết.

Minh bật ngựa. Ông không biết Minh, cũng chẳng quen gia đình ông Năm Lý. Nhờ ông có ích gì? Anh thất vọng lui ra ngoài. Ông lão kinh ngạc nhìn theo, chắc đang tưởng vừa gặp một thằng khùng.

Minh tiếp tục đi lần xuống phía dưới. Trên đường, anh gặp nhiều nhà khác, nhưng không muốn ghé vào nữa. Chẳng bao lâu, anh đến một khu chợ nhỏ, với những tiệm bán đồ vật vạnh, những ngôi nhà lá lụp sụp cất san sát. Trên tấm bảng dựng trước một ngôi nhà gạch, anh thấy kẻ mấy chữ: «Công sở Diễm Điền». Thì ra đây là xã Diễm Điền. Cái tên anh thấy quen quen, song chẳng nhớ đã nghe ai nói đến. Biết tên làng rồi, nhưng thuộc quận nào, tỉnh nào, hay đô thị nào đây?

Minh đang đứng ngẩn ngơ dưới gian nhà lồng cũ thì từ xa, trên con đường trải đá lồi lõm dẫn vào chợ, một chiếc xe lôi lambretta chạy đến, ngừng lại. Hành khách trên xe lần lượt bước xuống. Chợt nảy ra một ý, anh đợi họ đi hết liền tiến lại hỏi chủ xe:

— Xe này ở đâu về đây hở chú?

— Ngoài tỉnh.

— Tỉnh nào?

Chủ xe nheo mắt:

— Đừng giỡn cậu. Hồng lẽ cậu chẳng biết.

Minh nói nhỏ:

— Thú thật với chú, tôi không phải là người ở trong làng. Tôi ở Saigon bị người ta bắt cóc đem đến đây. Bây giờ nếu chú bằng lòng cho tôi quá giang ra tỉnh, hay tốt hơn đưa tôi về Saigon, ba má tôi sẽ đền ơn trọng hậu...

Anh chưa dứt lời, chủ xe vụt cười phá lên:

— Cậu nói nghe khó tin quá! Cậu bảo là bị bắt cóc, nhưng sao lại được thông thả thế này? Và tại sao cậu không vào công sở trình báo, nhờ ông Đại diện xã, hay ông nào khác can thiệp?

— Tôi van chú, xin chú giúp giùm. Tôi nói dối nào có ích chi?

— Có ích lắm chứ, một khi cậu muốn đi tỉnh hay đi Saigon chơi mà khỏi tốn tiền xe...

Chán nản, xấu hổ vô cùng, Minh quay người cúi mặt làm lúi trở về lối cũ. Đang bước đi hấp tấp như trốn chạy, anh bỗng nghe có tiếng gọi trong trẻo phía sau, nên quay lại nhìn :

— Duyên, vậy ra từ nãy tới giờ cô vẫn theo dõi tôi ?

Duyên đến gần mỉm cười không đáp. Anh đỏ mặt tức tối hỏi :

— Cô đã thấy rõ tôi vừa làm điều gì hết rồi, phải không ?

— Không, em chỉ đứng xa xa trông chừng anh thôi. Vì thế, em có thấy anh vào hai nhà nọ, và đến nói chuyện một lúc với chủ xe lôi thật, nhưng chẳng hiểu chi cả.

Hai « anh em » lặng thinh bước. Bỗng một giọt nước... rơi lách tách xuống đầu hai đứa. Duyên la :

— Trời mưa !

Rồi kéo Minh lại bên một bụi chuối :

— Anh cao hơn em với kéo giùm hai tàu lá lớn kia đi.

Minh lặng lẽ làm theo. Hai tàu lá chuối được kéo quật xuống, nhưng không chịu rời khỏi thân chuối còn lôi theo cả bẹ da. Duyên liền nhe răng cắn vào cuống lá, khá lâu mới đứt. Đoạn cô trao Minh một tàu, giữ một tàu :

— Che lên đầu mà đi cho đỡ ướt anh.

Trời mưa lớn dần. Hai đứa nối đuôi nhau bước nhanh. Tàu lá chuối trên đầu kêu lộp bộp như reo cười. Con đường trở nên trơn trượt hết sức. Minh phải bấu ngón chân xuống đất đi mới vững. Lo giữ cho khỏi té, riết rồi anh không thiết gì đến việc che mưa. Duyên phải che hộ và dắt anh qua cầu. Vì thế, về tới nhà cả hai đều ướt loi loi. Duyên cười bảo :

— Lúc rày anh tệ quá ! Làm như là dân ở thành chính cống vậy.

Đêm đó, Minh chột ngã bệnh, và cơn bệnh kéo dài luôn mấy hôm. Ông bà Năm Lý và con gái săn sóc anh rất tận tình, nhất là bà Năm và Duyên. Nhiều lúc anh tưởng chừng bà là mẹ anh thật, và Duyên đúng là cô em gái ngoan ngoãn của mình. Dù sao anh cũng không thấy khó chịu lắm trong kiếp sống nghèo khó hiện nay.

...

Duyên đưa cần câu ra giữa rạch, thả miếng mồi tí xíu làm bằng cơm trộn cám xuống nước. Không đầy một phút cô giật lên: Một con cá lòng tong trắng mắc ở lưỡi câu, giãy giụa. Cô lạnh lẽo bắt cá bỏ vào thùng. Thình thoảng cô đập đập chiếc cần xuống mặt nước. Cá lòng tong nghe tiếng lội lại cả bầy. Vài con nhảy bồng lên khỏi mặt nước, trông rất vui mắt. Chỉ một lúc, cái thùng nhỏ của cô đã bộn cá rồi.

Minh cũng đang đứng câu ở gần đấy, nhưng cả buổi được có mấy con. Anh bỏ lại giành câu chung một chỗ với Duyên, cũng chẳng được con nào. Ghét quá, anh quăng cần, ngồi xem cô gái câu cho xong. Duyên thấy vậy cười ngặt :

— Đi câu cũng phải có «tay» cá mới ăn anh ời !

Minh quát :

— Ê, làm phách hả ?

Im lặng giây lát, Minh hỏi :

— Nghe nói bữa nay có khách ở xa đến hỏi Duyên ?

— Phải anh ạ.

— Ai thế ?

— Rồi anh sẽ biết.

— Nếu ngẫm vậy, tôi hỏi Duyên làm chi ?

Duyên mỉm cười. Cô vụt hỏi :

— Mai một trở ra thành anh có nhớ những người ở đây không ?

Minh sửng sốt :

— Duyên nói gì ? Duyên nhìn nhận tôi không phải là con của ba má
Duyên sao ?

— Thì lâu nay chắc anh cũng không tin thế.

— Vậy Duyên giúp tôi trốn thoát ghen ?

— Ai giam giữ gì anh mà anh nói tới chuyện trốn thoát ? Rồi đây tự nhiên anh sẽ được trở về đời sống cũ... Nhưng thôi, anh hãy trả lời câu em hỏi đi. Chắc khi rời khỏi đây, anh sẽ quên ba má em ngay chứ gì ?

Minh lắc đầu :

— Duyên đừng nói thế. Dù hai bác có dự mưu bắt cóc tôi đi nữa, tôi cũng không bèn oán gì. Trái lại tôi rất cảm kích trước sự đổi đãi tử tế của hai bác và Duyên. Tôi không bao giờ quên ba người, nhất là... Duyên. Và lại, về sống ở đây không phải là vô bổ đối với tôi, Duyên à.

Thật vậy, hơn tháng nay nhờ được sống với gia đình ông Năm, Minh mới tìm ra được một chân lý : Ở đời, phần lớn người ta hơn kém nhau là do hoàn cảnh trời ban. Anh may mắn sinh ra trong một gia đình khá giả thì anh được sống đầy đủ, được cung phụng mọi phương tiện. Ngược lại, nếu anh là đứa con nhà nghèo, anh cũng khó hơn ai. Anh muốn học hỏi đến nơi đến chốn hầu tiến xa trên đường đời ư ? Làm sao có điều kiện ? Như Duyên đó, cô khá thông minh, song chỉ được học đến lớp nhứt rồi đành thôi. Chính anh, trong hoàn cảnh hiện tại vẫn không sao vùng vẫy nổi...

Có tiếng bà Năm Lý gọi trong nhà. Duyên cuốn nhợ câu, Minh xách hộ thùng cá, cùng đi vào. Bà Năm Lý đón ở cửa sau, tươi cười bảo Minh :

— Khách vừa mới tới, con hãy ra chào. Ông này chắc không lạ với con.

Minh sửa lại áo xống bước ra nhà trước. Chừng thấy rõ ông khách, anh vui mừng la lớn :

— Ô kìa, ba !

Người đang ngồi nói chuyện với ông Năm Lý đúng là ông Trần Vũ. Ông quay lại cười ha hả :

— Minh con vẫn khỏe chứ ?

Minh bước lại gần :

— Làm sao ba tìm tới đây được ? Và...

Ông Trần Vũ tiếp lời :

— Và tại sao ba lại chuyện trò thân mật với người dự mưu bắt cóc con chứ gì ? Kể chủ mưu nói chuyện với người dự mưu không được sao con ?

— Ba nói chỉ con không hiểu ?

— Có gì mà chẳng hiểu, chính ba chủ mưu bắt cóc con đấy.

— O !...

— Thật đó, ba thấy con thường tỏ vẻ khinh thường những kẻ nghèo khó, lên mặt với những người nhà quê, ba không muốn. Xưa, ông nội con cũng là nông gia nghèo, sau nhờ cần cù làm việc, rồi đổi ra thành buôn bán nên gây được sản nghiệp to tát để lại cho ba ngày nay. Bây giờ con có thái độ thế ấy là không phải với ông nội con rồi. Để sửa đổi con, ba nghĩ đến cách cho con sống thử một thời gian trong lớp người quê mùa nghèo kém, sẵn dịp cho con dự một pha trình thám sống thực mà con vẫn thích. Ba liền nhờ các bạn thân, trong số đó có bác Năm con đây và ông Đại diện xã... sắp đặt mọi việc như con biết... Và rồi con đã thấy thế nào? Trong bộ áo này con có muốn ai khinh rẻ con không?

Minh cúi đầu:

— Thì ra thế!... Thưa ba, bài học của ba thật là hay. Từ giờ con quyết sẽ thay đổi...

— Tốt lắm? Thôi con đến cảm ơn bác Năm đi. Việc này phần lớn cũng nhờ bác không ngại phiền nhiễu sẵn lòng giúp đỡ.

Minh vâng lời, lại bên ông Năm Lý, chấp tay nói:

— Cảm ơn bác Năm. Xin bác thương tình tha thứ cho con đã có những ý nghĩ không tốt đối với bác.

Ông cười hiền từ:

— Lỗi phải gì? Nếu ở trong trường hợp cháu bác cũng oán ghét kẻ bắt mình lắm vậy.

Quay sang Trần Vũ, Minh nói:

— Con còn một điều thắc mắc: Cả tháng nay con cố tìm hiểu mà không rõ đây là đâu cả.

— Đây là xã Diên Điện thuộc tỉnh Mỹ Tho, quê nội của con. Từ ngày con khôn lớn, ba vì công việc làm ăn bề bộn không có dịp dẫn con về đây chơi nên con không biết là phải. Nhưng nhờ vậy ba mới thực hiện được chuyện này chứ.

Ông Năm Lý hỏi bạn:

— Anh định chừng nào đi?

— Sáng mai. Phải đưa cháu về gấp cho nó đi học anh ạ. Với lại, má nó cũng mong nó lắm. Nếu không bận, thế nào bà cũng đi với tôi.

— Nhưng tôi không chịu để anh bắt «con trai» tôi đi thì sao?

Ông Trần Vũ cười lớn:

— Anh hổng cho hả? Tôi bắt luôn con gái anh bây giờ... À, còn con Duyên đâu hở anh?

— Nó vừa ra tới cửa định chào, nghe anh nói nó chạy mất.

— Ý, con nhỏ kỳ hôn!

Nguyễn-văn-Nghệ

TRONG VTTH lần này, **TÌNH MẸ** được thể hiện qua những vần thơ của : PHƯƠNG LIÊN — LÊ VĂN TẤN — HƯƠNG HOÀI TRÚC — TRÚC GIANG — ĐÌNH NGHĨA — NHƯ LIÊN — PHẠM ĐĂNG — KIỀU THANH — NGHIÊM LỆ QUANG — TRÚC SINH — T.H. TRẦN ANH TÀI — SA CHI LỆ — CHIM CÚ — LYNH ĐÀY — KIỀU MAI VÂN — PHAN BỬU KHANH — TRẦN ĐỨC HÙNG — YÊN LAM SƠN TỬ — HOÀNG VŨ — TỪ KHANG YẾN — HOÀI SƯƠNG LINH.

Hôm nọ Quyên Di theo một đoàn thanh niên đi cắm trại ở Thủ Đức, trại sinh phải mang theo nhiều thứ lắm : nào là củi, gạo, nào là đĩa, thìa, dao, búa... Quyên Di có cái tính lười, ngại lắm. Vậy mà hôm đi trại Quyên Di cũng có một ba lô đầy đủ dụng cụ như ai ; cũng là nhờ Mẹ đấy, mẹ biết con mình lười nên đã chịu khó lo liệu đầy đủ cho con. Không riêng gì mẹ của QD, bất cứ người mẹ nào trên đời cũng yêu thương con vô bờ bến. Người ta bảo có rất nhiều thứ tình yêu, nhưng tình yêu cao đẹp nhất là tình mẫu tử, quả là đúng các bạn nhỉ.

Người mẹ lo cho con, âu yếm

con từ lúc con mới mở mắt chào đời :

*Nhớ lúc nằm trong nôi,
Con khóc hoài đòi bế,
Mẹ nhẹ ru con trẻ
Khẽ cất giọng ầu ơ ...*

PHƯƠNG LIÊN (Bút đoàn
Tự khởi — Mộng ước)

Trong những buổi trưa oi ả hay những đêm buồn thao thức, ai mà không cảm động khi nghe tiếng người mẹ ru con giữa không gian tĩnh mịch :

*....Con ơi ! Hãy ngủ cho ngon
Con đừng khóc nữa để lòng mẹ đau
Mẹ trông con lớn mau mau
Đề lo học tập mai sau giúp đời. . ,*

LÊ VĂN TẤN
(Bút Nhóm Phụng vào Hè) Lời Mẹ

Hay là :

A ơi con ngủ cho lâu
Đề Mẹ năm tháng dãi dẫu nắng
mưa...

HƯƠNG HOÀI TRÚC
(Dạ Vũ) Lời Ru

Những câu ru ấy nói lên lòng
hy sinh và thương con của Mẹ.
Vì con mẹ chịu vất vả vô ngần :

...Vì con mẹ chịu phong sương,
Vì con mẹ phải lưng còm trán nhăn
Vì con mẹ phải nhọc nhằn
Vì con mẹ phải chịu cơn dọ dầy...

TRÚC GIANG - Vì con

Mẹ lo cho con đến quên cả
thân Mẹ, đúng như một nhà thơ
nào đó đã viết.

Thân con mẹ lo cho,
Thân mẹ, mẹ không lo,
Mẹ rét con thường ấm,
Mẹ đói con thường no...

Đình Nghĩa cũng hiểu được
như vậy :

...Lo từng tấm áo cho con,
Mùa hè áo mỏng, sang đông áo dày
Mẹ thì suốt tháng năm này,
Chỉ một chiếc áo sờn vai bạc màu...

ĐÌNH NGHĨA - Mẹ Hiền

Có những bà mẹ vì cảnh nhà
bần bách phải buôn tảo bán tần
nuôi con ăn học :

Chiều buông nắng đã nhạt dần,
Con ngồi tựa cửa chờ mong mẹ về
Gánh chè kéo kẹt trên vai
Mẹ nuôi con sống suốt ngày ầu thơ...

NHƯ LIÊN - Tình mẹ

Hoặc là :

Nhớ ngày nào chợ ngày hai buổi
Vai mẹ hiền gánh nặng hàng buôn
Dãi nắng dầm mưa dãi lấy đồng
tiền

Nuôi đàn con đại chén cơm trang
giấy

PHẠM ĐĂNG - Mẹ

Mẹ biết công việc chính của con
là học, nên đã ra công khuyến
khích con làm tròn bổn phận
của mình :

Từng lá thư ở chốn xa,
Gửi về khuyên răn con đại
Học hành đừng có bê tha
Đừng đua đòi cùng chúng bạn...

KIỀU THANH
(Đất mẹ Văn Đoàn) Tình mẹ

Mẹ lo sự học của con đến quên
cả thiệt thòi của mình :

Đợi con trước cổng trường :
Áo quần mẹ ướt cả
Con thương mẹ khôn lường
Lệ thầm rơi lả chả...

NGHIÊM LÊ THANH
Tình mẹ (Đêm dài cho mẹ)

Có những chiều tan học
Mẹ chờ bên cổng trường
Đưa mắt tìm con trẻ
Chan hòa một tình thương.

TRÚC SINH
(Bút Nhóm Dạ hương)

Mẹ lo cho con như thế, vậy
mà việc học hành của con không
có kết quả, hỏi sao mẹ không
buồn cho được :

...Có ai nhìn nét đau buồn trên mặt

Của mẹ già khi con trượt lần thi
Biết bao ngày khổ đau đã chồng
chất lên vai rồi, cho mái tóc phai đi...

T.H TRẦN ANH TÀI
(Nhóm thơ 20 Gò Công) Tình mẹ
(Những mối tình học trò).

Thế rồi con lớn dần theo năm
tháng, con rời Mẹ ra đi làm
nhiệm vụ người trai làm lòng mẹ
lại càng thêm tê tái :

Ô ! Mẹ ơi ! Điều tàn về đây rụng
cánh

Cho quê hương mình một kiếp sống
lầm than

Ngày con đi giữa mùa đau thương ấy
Đất Hậu buồn rưng lệ lối đi hoang

SA LỆ CHI (Văn Nghệ Trắng
Vàm Cỏ Đông) Bài Thơ về Mẹ

Mẹ buồn mà con cũng buồn :

...Rồi tôi khóc giữa bờ vai Mẹ
Áo nâu mùa sương gió hoang sơ
Chuyến tàu đem tôi đi mãi mãi
Nhìn đằng sau khói phủ Mẹ mờ...

CHIM CÚ (Dạ Vũ) Buồn

Mẹ buồn nhưng Mẹ không bao
giờ muốn con trốn tránh nhiệm
vụ Tổ quốc trao phó :

...Con ở nơi nào con đến đây ~
Phải chăng ở tận chốn sa trường
Trong khi đất nước còn chinh chiến
Quay gót trở về chi hỡi con ?

NGHIÊM LỆ QUANG
Lời khuyên của Mẹ

Mẹ vất vả, mẹ khổ đau nhưng
chẳng bao giờ mẹ than vãn :

...Tất cả mồ hôi và nước mắt
Mẹ đem đổi lấy nụ cười thôi
Thức khuya dậy sớm theo gồng gánh
Buôn thúng bán bưng giữa chợ đời...

LYNH ĐÀI (Thi ca vùng
nước mặn) Lòng Mẹ

Tuy Mẹ không nói ra, không
than vãn nhưng người con có hiểu
đều hiểu Mẹ và thương Mẹ :

Đêm khuya nghe tiếng nỉ non
Của người thiếu phụ vì con lỡ làng
Lòng con đau đớn vô ngàn
Vì con Mẹ phải trăm nghìn đắng cay.,

KIỀU MAI VÂN — Tình Mẹ

...Chiều đến nhà thờ khấn nguyện
Ơn trên phù hộ mẹ an khương

PHAN BỬU KHANH HKN — Tình Mẹ

Cũng có những người con khác
phụ ơn mẹ nhưng rồi trước tình
Mẹ bao la cũng gục đầu hối hận
và xin tha thứ :

...Tha cho con trẻ phen lầm lỡ
Xin hứa từ đây đến học đường
Con lo chăm học sao cho giỏi
Mong được danh rền cả bốn phương
TRẦN ĐỨC HÙNG (Hối Hận)

Cả đời Mẹ hy sinh đề rồi cuối
cùng mẹ phải nằm xuống :

Cơn gió thoảng lùa xa buồn hoang
trống
Đêm về con lạnh buốt cả tay chân
Mẹ bỏ con ở lại cõi dương trần
Nương khói rê bay về phương xa vắng

YÊN LAM SƠN TỪ
Khoảng lượn sa mạc

Mẹ mất đi người con sẽ vô cùng
cô đơn :

*Hoàng hôn phủ trên mộ
Chuông chùa lạnh rơi rơi
Tôi thấy tôi mất mẹ
Như mất cả bầu trời*

HOÀNG VŨ (Nhóm Hoàng
Tam) Vắng Mẹ

Con chẳng còn biết gì hơn là
xin mẹ ở chốn linh thiêng phù
hộ cho mình còn bơ vơ nơi dương
thế :

*Mẹ đã về bên ấy
Cầu nguyện cho con nhiều
Đề đời con chẳng thấy
Mỗi chiều, mỗi hoang liêu*

TỪ KHANG YẾN
Mất mẹ

hoặc là nhớ nhung đau khổ :

*Mẹ hỡi ! bây giờ mẹ ở đâu ?
Đề tìm con nát với dạ sầu,
Đề ruột héo cùng tim nứt rạn
Và lòng đau sót nhớ tình sâu*

HOÀI SƯƠNG LINH
Hoài niệm

Ngoài bà mẹ yêu quý trong gia
đình, mỗi người chúng ta đều có
chung một bà mẹ, tuy vô hình
nhưng hiện hiện, người ta vẫn
quen gọi « bà mẹ » đó là « đất mẹ »
hay Mẹ Việt Nam. Rồi đây lúc
lớn lên, tay cầm súng giữ gìn sông
núi, các bạn sẽ cảm thấy rõ được
lòng mẹ Việt Nam. Bây giờ các
bạn hãy nghe Cầm Hồng tả lại
tình cảm của bà mẹ vô hình nói
trên ,

*...Mỗi tiếng đạn xé trời
Làm lòng mẹ tả tơi
Mỗi đám tang linh chiến
Lệ mẹ từng giọt rơi.*

Mẹ Việt Nam lúc nào cũng chỉ
mong các con mình biết yêu nhau
trong tình huynh đệ để mẹ khỏi
chứng kiến cảnh các con cùng mẹ
giết hại lẫn nhau, mẹ mong những
người con lạc đường hãy trở về
với anh em và với Mẹ :

*...Mẹ nguyện cầu Thượng Đế
Vạch rõ một con đường
Cho đàn con ly tán
Về chung một tình thương.*

HỒNG CẦM — Lòng Mẹ Việt Nam

Lẽ ra VTTH lần này chấm dứt
ở đây rồi, nhưng QĐ lại được
anh Sơn trao cho một tập thơ
của các bạn sau khi QĐ đã viết
bài tử tế. Nhiều bài hay quá nên
QĐ trích ít câu để các bạn thưởng
lãm. Đừng ai phiền QĐ khi thấy
những câu thơ này trùng ý với
những câu thơ khác đã được
trình bày ở trên ! « Lý do kỹ
thuật » mà :

Hàn song Thi tả bà Mẹ của
mình :

*Thời gian cướp rồi màu Xanh tóc
Mẹ
Cuộc đời nuôi tiếc — vầng trán răn
reo
Mẹ đã già — nỗi khổ cũng già theo
Va chạm cuộc đời, sống nghèo hơn
nửa kiếp.*

(Tình thương của Mẹ)

Hương Hoài Trúc còn một bà
Mẹ già ngoài Bắc, Trúc nhớ Mẹ
qua kỷ niệm buổi ra đi

Mẹ khóc giữa đường ga lạnh
Tiếng còi đất Bắc thật buồn
Tiễn con vào miền no ấm
Bây giờ đã mấy mùa thương...

HƯƠNG HOÀI TRÚC (Tiếng còi đất Bắc)

Trần Thượng Uyển ca ngợi
tình thương của Mẹ :

Mẹ từ dâng hiến tình thương
Cho con trôi nổi muôn phương giữa
vời

Tình thương lấp kín khung trời
Ủ con chìm nhỏ giữa đời bao la

Phiên khúc 1 trong «Phiên
khúc tình yêu cho Mẹ»

Hàn Thanh biểu lộ lòng nhớ
Mẹ mà vì một lý do nào đó phải
xa cách, qua tiếng thơ lục bát :

Khi con ngồi đếm mùa Thu
Áo phong sương đã phủ mù Mẹ ơ

Xác thân con trả cho đời
Nhưng hình bóng mẹ mòn hơi đợi
chờ...

HÀN THANH (Nhóm Dạ Vũ) — Bài cho mẹ

Ồi tình Mẹ ! Nói làm sao cho
siết, chúng con, những người con
nhỏ chỉ biết cúi đầu cảm ơn Mẹ
và cũng cảm ơn Thượng Đế đã
ban cho con người một thứ tình
yêu cao đẹp : TÌNH MẸ TỬ.

Thôi, bây giờ thì chúng mình
tạm biệt nhau thật rồi, hẹn các
bạn ở số báo Xuân (37). À ở số
Xuân anh Trường Sơn hứa cho
chúng mình đến 8 trang đấy, để
mà giới thiệu tất cả các nhà thơ
trẻ của Tuổi Hoa — anh ấy nói
vậy — Vậy các bạn nhớ gửi bài
về sớm sớm đấy nhé, để tài QĐ
khỏi nói các bạn cũng biết là diễn
tả NÀNG XUÂN yêu kiều, chắc
chắn nàng Xuân sẽ đem lại cho
các bạn rất nhiều thi hứng.

..

Thi phẩm nhận được :

Trúc Sinh (3) — Hữu Thiện — Lam tự Khánh — Nguyễn ngọc
Oanh — Bé Vân — Hữu Huân — Võ ngọc Bửu (2) — Lê xuân Quân
(2) — Mai lan Trinh — Trần ngọc Hường — Y.M. Huỳnh mỹ Lệ —
Hoàng Dũng (2).

QUYÊN DI chân thành cảm ơn tất cả các bạn

Bạn đã sáng tác chưa ?

Hãy mau gửi bài vở về tô điểm cho :

TUỔI-HOA SỐ MÙA XUÂN BÌNH-NGỘ

Tập Báo TẾT Đẹp, Hay, dày trên 100 trang, đã
và đang được Tòa-soạn chuẩn bị từ 3 tháng nay.

Chiếc áo ấm

VÂN vui vẻ ôm xấp xỉ bước ra khỏi tiệm. Nàng nghĩ đến lúc ngồi bán hàng, nàng sẽ không còn eo ro vì lạnh nữa.

Mãi suy nghĩ, Vân không hay mình đã về đến nhà. Nhìn thấy cửa đóng một cánh, Vân biết Trang — em nàng — có ở nhà, nhưng Vân rất ngạc nhiên không thấy Trang ra đón mừng nàng như mọi bữa. Vân lo sợ, rón rén bước nhẹ nhẹ đến cửa. Vân mỉm cười và tự trách mình hay lo sợ hão huyền khi thấy Trang đang ngồi xây lưng ra ngoài phía cửa, trên tay em đang cầm chiếc áo. Vân xô cửa bước mạnh vào nhà. Nghe động, Trang giật mình ngược lên và kêu to :

— Chị Vân, chị làm Trang hết hồn, em giận chị, hồng thêm chơi với chị à.

— Chị xin lỗi Trang vậy. Đừng giận chị nghe cưng, chị sẽ cưng Trang nhiều.

Vừa nói, Vân ngồi xuống cạnh em, khẽ hỏi tiếp :

— Trang làm gì đấy ?

— Em đang vá cái áo ấm nè,

chị không thấy sao ? Trang vùng vằng trả lời.

— Chết ! áo ấm của Trang rách rồi sao ? Trang đưa chị xem nào ? tội nghiệp em chị !

Trang đưa áo cho chị, em rơm rớm nước mắt, nói với Vân :

— Em không mặc áo này nữa đâu ! Áo em rách hết rồi, đi học tại con Thanh, con Mai, ghẹo em hoài, nó nói áo em rách và màu xấu nữa.

Trang tiếp luôn :

— Chị hồng biết chờ tại con Thanh nè Hạnh nè đưa nào cũng có áo đẹp lắm. Chị may em áo khác nhe chị.

Vân nhìn nhìn em thờ dài, nàng biết em nàng còn nhỏ, Trang mới có chín tuổi đầu, nó đâu có biết suy nghĩ. Vân bần khoản nghĩ ngợi, nàng không muốn cho Trang buồn, nàng định nói với Trang là nàng sẽ may cho Trang áo ấm khác.

— A ! xấp xỉ màu xanh này, chị mua đẹp quá. Trang reo to lên giọng vui vẻ.

— Chị may cho Trang nghe chị, em thích màu xanh này ghê đi !

Vân gật đầu :

— Ừ, chị mua nỉ này để may áo cho Trang đấy ! Chị định làm Trang ngạc nhiên mà.

— Sương quá ta, chị Vân thương em quá !

Trang nói tiếp.

— Mà này chị Vân ơi ! Chị phải may hai cái nhen, em một cái, chị một cái, em chắc chị mua nỉ đủ mà, phải không chị Vân ?

— Ừ chị mua nhiều lắm, chị sẽ may hai cái.

Vân nói cho em yên lòng.

Nàng hôn em và bảo :

— Thôi, em để chiếc áo đây, chị khâu lại em mặc đỡ, bây giờ em ra ngoài trước chơi cho mát một chút đi.

— Vâng ạ !

Ngồi khâu áo cho Trang, Vân miên man suy nghĩ. Với số tiền dành dụm bấy lâu, Vân vội mua nỉ để may áo cho nàng vì mấy hôm này trời trở lạnh. Hơn nữa ác em nàng cũng còn tốt. Nhưng Vân không ngờ mua nỉ đem về nhà, nàng thấy áo của em rách. Sự thật áo Trang đâu có rách nhiều, tuy nhiên, tánh trẻ con, nhẹ dạ, Trang sợ mặc áo rách ấy, các bạn nó chê cười. Lần đầu, Vân định may cho mình, nhưng thấy em buồn, Vân không nỡ vì từ ngày cha mẹ mất đi, Vân nuôi Trang, săn sóc Trang từng li, từng tí nên bao nhiêu tình thương Vân đều dồn về Trang. Vân lo lắng cho em hơn chính mình, nên nàng mới không muốn em buồn.

Tiếng của Trang vang lên ngoài cửa, Vân thấy em tung tăng đi vào, nàng mỉm cười với em, nàng hỏi Trang :

— Sao Trang chơi lẹ thế ? Hay là con Tâm với Trang không chơi với nhau nữa ?

— Không phải chị ạ ! Tại em muốn ở bên chị, nói cho chị nghe chuyện này hay lắm cơ.

— Chuyện gì thế Trang ? Chắc Trang kể hay lắm phải không ? Chị nóng nghe quá, Trang kể lẹ đi, chị giận à !

Ngồi xuống cạnh chị, Trang nhỏ nhẹ kể.

— Chị Vân ơi, em nói với con Tâm là chị may áo ấm khác cho em nó nói em sương quá được chị

thương, chị may cho em áo tốt hoài. Để em nhớ lại coi nó nói câu gì, nghĩ hay lắm cơ.

Trang nhăn mặt suy nghĩ, chợt nó vỗ tay reo lên :

— À ! à ! con Tâm nó nói như vậy nè chị Vân : « Mày có chị mày thương còn tao, có chị cũng như không, tại chị tao ở xa lắm, lâu lâu mới về, nên tao hồng có áo mới gì hết ! ». Tội nghiệp nó quá hén chị Vân !

Vân ôm Trang vào lòng, nói với em :

— Em ngoan lắm, chị sẽ cố gắng may cho em chiếc áo ấm này sớm sớm nhé chị chịu không ? em Trang đỡ yêu của chị.

Trang ngã đầu vào mình chị, mỉm cười sung sướng.

...

Bầu trời u ám, gió thổi vi vu, trời đã trở lạnh, mấy hôm nay lạnh nhiều quá. Ai nấy đều đem áo ấm ra mặc. Riêng Vân, Vân cũng vẫn mặc chiếc áo bạc màu, hình như Vân không biết lạnh vậy. Thật thế, Vân không thấy lạnh nữa khi nhìn Trang mặc áo ấm nàng mới may. Nàng nhìn em nở một nụ cười sung sướng.

Một cơn gió mạnh thổi vào nhà, Vân rung mình sớn gáy khi gió mơn trớn vuốt ve tóc nàng. Vân cảm thấy mình biến thành gió, mình đang hò hét khắp nơi.

— Kia, chị Trang, trời lạnh quá sao chị không mặc áo ấm vào hả chị ? Tiếng Trang vang lên trong

nhà đưa nàng vào thực tế, Vân vội nói :

— Không, chị chưa lạnh, em đừng mặc chị !

— Trang hồng chịu đâu ? Trang vào lấy áo cho chị nhé ?

Vân vội làm một cử chỉ cản ngăn:

— Trang, Trang không tìm được đâu ! Chị giấu kín lắm, em đừng mặc chị.

Giọng Vân như van lơn :

— Trang nè, chừng nào lạnh chị sẽ mặc áo, bây giờ chị chưa lạnh mà ! Em đừng tìm kiếm mất công lắm ! Trang nên nghe chị.

Vân quay mặt đi chỗ khác để tránh cặp mắt soi mói của em, nàng nói :

— Trang học bài đi, chóng ngoan chị thương, chị đi nấu cơm, Trang coi nhà nhé.

— Vâng ạ !

Trang nhìn chị, nó ngạc nhiên thấy chị nó hơi run run và bước đi không được vững như mọi bữa, Trang chợt nghĩ : Hay là chị chưa may áo ? hay chị bị bệnh.

Bao nhiêu giả thuyết được Trang đưa ra làm Trang bối rối vô cùng. Nó suy nghĩ mãi Nó chợt nhớ lại đến xấp nỉ chị Vân mua hôm trước, nó thấy xấp nỉ ấy ít lắm, chỉ đủ may một cái áo mà thôi, vậy mà chị Vân nói may đủ hai cái ? Không lẽ chị Vân nói dối sao ? vì mọi ngày chị thường dạy Trang không được nói dối mà ! À ! hồng

chúng chị bị bệnh, mình lấy áo cho chị mặc vậy.

Nghĩ thế, Trang vội thực hành ngay ý định. Nó nhìn xuống nhà dưới xem chị Vân đang làm gì? Nó yên lòng khi thấy chị đưa hai bàn tay nhỏ nhắn vo gao.

Trang vội chạy lại bên tủ áo quần chị Vân, nhanh tay hất tung áo quần chị, miệng vờ đọc to như đang học:

«Hưng-Đạo-Vương tên thật là Trần-quốc-Tuấn, con của...»

Tim mãi đến dưới đáy tủ, Trang vẫn không thấy chiếc áo ấm màu xanh ở đâu? Nó đưa mắt nhìn quanh vẫn không thấy gì hết. Trang chợt hiểu, chị Vân đã nhường xấp nỉ của chị để may áo cho Trang. Trang thấy hối hận vô cùng, Trang chạy vội vô nhà sau ôm chầm lấy chị Vân khóc nức nở:

— Chị Vân chị tha lỗi cho em.

Vân vuốt đầu em, nàng nói.

— Không! Trang không có lỗi gì hết? Chị lúc nào cũng thương em.

— Chị, em xin hứa với chị em không vờ vĩnh với chị nữa. Kia, chị cười với Trang đi.

Vân cúi xuống hôn vào mặt em, nàng sung sướng nói:

— Trang ngoan quá, chị thương Trang lắm. Thế Trang có thương chị không nào?

— Trang hả? Trang thương chị thế này, này... Vừa nói Trang hôn khắp mặt chị mà nước mắt còn đọng trên mi.

Vân mỉm cười hài lòng. Nàng ngược mặt nhìn lên ảnh song thân treo trên vách, nàng thấy cha mẹ nàng hình như cười với nàng. Nàng thì thầm «Xin cha mẹ có linh thiêng phù hộ cho chúng con».

Xa xa, có tiếng nhạc êm dịu vọng lại hình như muốn ca ngợi tình chị em Vân — Trang.

VÂN LOAN

Lời hay ý đẹp.

- *Nên xây dựng hết hy vọng này đến hy vọng khác, đời anh sẽ khỏi buồn tẻ.*

ROSAKIE

- *Bí quyết của sự thành công : phải chỗi dậy nhiều hơn là té.*

J. COCTEAU

...đã thành «VĂN-SĨ»...

• PHƯƠNG THU

— Chị Thùy có đi qua thùng thư bỏ giùm em cái thư nhé ?

Vừa nói Thu vừa đưa cho chị phong thư, chị Thùy cầm lấy, nhìn qua rồi bỗng kêu lên :

— Ai chà chà ! em có bài gửi đăng báo kia à ? Giỏi quá nhỉ ? cho chị coi trước nhé ?

— Ấy không được đâu ! Ai đại gì mà cho chị xem trước như vậy, mất cả thú vị của người ta. Để bao giờ được đăng chị coi cũng không muộn kia mà !

— Nhưng ngược lại không được đăng... thì sao ?

—...Thì thôi vậy !...

Cả hai chị em cùng cười, Thu làm ra vẻ quan trọng nói với chị :

— Ngay tới con Thanh, một « nhân vật quan trọng » trong truyện mà em cũng chưa cho xem trước nữa là chị ! em muốn dành cho chị và Thanh một ngạc nhiên thú vị mà lại !

Nhắc tới Thanh, Thu hình dung ra ngay nét mặt buồn của Thanh. Chắc Thanh sẽ ngạc nhiên lắm khi thấy tên mình được ghép vào truyện của Thu và được đăng lên báo, Thanh sẽ mở to đôi mắt bỏ câu ra nhìn Thu và rồi

Thanh sẽ mỉm cười sung sướng, cái cười nửa miệng cố hữu Thanh thật dễ thương. Chả thế mà mới gặp Thanh lần đầu tiên, Thu đã thương ngay nụ cười của Thanh đấy.

—... Thôi, chị đi nghe Thu... tiếng chị Thùy kéo Thu về thực tại, chị Thùy đã dắt chiếc xe Vélo ra cửa, Thu vội nói :

— Vâng, chị đi, nhớ bỏ thư cho em đấy nhé !

..

Buổi trưa trời thật nóng, cái nóng gắt gay của trưa mùa hè làm Thu thấy khó ngủ lạ, Thu nằm trên giường đã lâu lắm nhưng không làm sao dễ được giấc ngủ. Phải chi bây giờ có con Mai, con Thanh, con Khánh... đến « tán gẫu » thì vui biết mấy ! Thu sẽ dẫn chúng nó ra vườn leo lên cây hái na, hái nhãn và ngồi dưới gốc cây nhãn để « thưởng thức » những hương vị đặc biệt của « cây nhà lá vườn »... Nhưng chúng nó đã đi nghỉ mát cả rồi ! Thanh đi Cấp với chị Nam của nó, Mai ra Dalat thăm ba má của Mai và Khánh về Nha Trang với chú Thành của nó... Buồn thật buồn...

Thu chợt nghĩ tới cái bóng cây dịu mát ở ngoài vườn... Thiết là tuyệt nếu mình được ngủ một giấc thiết ngon dưới những bóng cây dịu dàng đó !

Nghĩ thế Thu tìm một cuốn sách cũ và ra vườn nằm vắt vẻo trên cái võng mà 2 đầu mắc vào hai thân cây vú sữa khiến cái võng được một bóng mát thiết tốt.

— Nằm đây mà nghĩ ý thơ thì thật tuyệt lắm ! Văn chương sẽ «tuôn» ra «xối xả» cho mà coi.

Thanh vẫn thường đặt tên cho cái võng «thơ mộng» này là «Võng tiên» (như ống khói tiên trong vạn vật học ấy mà).

Nằm trên võng đọc sách trong khi gió thổi nhẹ nhẹ Thu thiếp đi lúc nào không hay...

— Chị Thu, chị Thu ơi !..

Thu giật mình mở choàng mắt Kim Anh tay cầm tờ báo, đứng cạnh Thu từ hồi nào... Bị phá giấc ngủ, Thu gắt :

— Cái gì ? cái gì mà gọi rồi lên thế ? không cho tao ngủ hay sao ?

Thấy chị gắt, Kim Anh tiu nghỉu nhìn Thu rồi khẽ thở dài bước đi, mặt buồn hiu...

Tự nhiên Thu thấy hối hận vì đã gắt gỏng vô lý với em, cô bé vội gọi, giọng dịu dàng :

— Kim Anh ! lại đây chị bảo, có chuyện gì thế ?

Kim Anh quay lại nhìn chị, Thu thấy mắt em đỏ hoe, giọt lệ long lanh nơi khóe mắt, Thu lại càng thấy mình có lỗi nhiều, cô vội gọi lần nữa :

— Kim Anh lại đây chị cho cái này hay ghê lắm... Chị buồn ngủ quá thành ra....

Tươi hẳn nét mặt, Kim Anh chạy lại đưa tờ báo cho chị và cười thật tươi :

— Chị coi đi, có chuyện lạ lắm.

Vừa nói Kim Anh vừa chỉ vào một trang báo... Thu mở to mắt nhìn vào trang báo không chớp mắt và kêu lên :

— Ô ! bài của mình đây mà !

Kim Anh nhìn chị tỏ vẻ không hiểu :

— Chị nói gì vậy ? chị Thu ?

— Bài này của chị, Kim Anh ạ.

Kim Anh cười, nhe răng sún trông thật... có duyên :

— Thiệt sao chị Thu ? thảo nào em thấy có tên chị Thu, chị Thanh và cả chị Thùy nữa mới lạ chứ ? Thế ra chị Thu làm... «ký giả» hờ chị ?

Thu bật cười, bẹo má em :

— Sao lại là «ký giả» được hờ em ? Văn sĩ chứ ?

Kim Anh ngây thơ :

— Em thấy mấy người viết báo người ta kêu là ký giả đấy thôi.

Thu không trả lời em, trong óc cô còn đang nghĩ tới bài báo. Chốc nữa Thu sẽ khoe Ba má, khoe chị Thùy, ba má sẽ thưởng cho Thu 1 số tiền để Thu dẫn Kim Anh đi chơi, chị Thùy sẽ la lên :

— Văn sĩ Phương Thu phải khao chị một châu kem đấy nhé.

Và giáo sư Việt văn của Thu khi xem xong bài của Thu sẽ ôn tồn :

— «Thu sẽ khá hơn nếu em chịu khó trau dồi luôn về môn Việt văn».

Các bạn của Thu sẽ bàn tán sôn xao, sẽ khen ngợi Thu... Mai sẽ bảo :

— «Mày phải làm tặng tao một bài thơ thiệt hay đấy nhé Văn sĩ của tôi ?»

Thanh sẽ cười nửa miệng :

— «Mày viết văn hay quá đi Thu ơi !»..

Thế rồi suốt buổi trưa hôm đó Thu nằm xem đi xem lại bài báo của mình, Kim Anh biết ý, trêu chị :

— Gớm chị Thu xem đi xem lại hoài, hay lắm rồi !

Thu ngượng ngùng lật sang trang báo khác.

— Cái con bé này hay nhỉ ? Mày biết gì mà... vớ vẩn !...

Nhưng chợt nhớ tới cái «công đức» của Kim Anh hồi nãy đã «mách giúp chỉ giùm» mình bài báo, Thu ôm lấy em và nói vào tai em :

— Chiều nay chị Thu sẽ cho Kim Anh đi ăn kem nhé ? chịu không ?

PHƯƠNG-THU

(Đệ Tam Thánh Thomas)

• Em Phạm Văn An (Biên Hòa)

Miễn cho anh việc trả lời bằng thư riêng nhé. Để bù lại anh trả lời vẫn tất ở đây từng điều em hỏi :

I.— MỞ THÊM MỤC TÌM BẠN BỐN PHƯƠNG. Anh rất tán thành ý kiến với những cái hay, đẹp em đã nêu ra. Tuy nhiên anh nghĩ rằng nhà Báo sẽ có phần nào trách nhiệm trong việc giới thiệu. Làm sao kiểm soát được những thư từ trao đổi, tránh khỏi sự lợi dụng nếu chẳng may gặp đôi ba phần từ không ý thức tình bạn «thiêng liêng trong sạch» như em nói ?

Vì vậy mà T-Hoa dù được đề nghị nhiều vẫn còn dè dặt em ạ.

II.— VỀ HÌNH BÌA : Em nhận xét khá đúng đấy. Hy vọng từ nay tránh khỏi.

III.— VỀ CUỘC DỰ THI VĂN NGHỆ T. H. Cách đây đã lâu T. Hoa có mở cuộc thi đó. Nhưng sau khi mới chọn đăng được ít bài có nhận được thông tin của Nha Thông Tin gửi chung các báo yêu cầu bỏ các cuộc thi có giải thưởng. Vì vậy T. H. đã âm thầm ngưng cuộc thi ấy và hi vọng sẽ tiếp tục khi nào trường hợp cho phép,

IV.— Toà Soạn T. Hoa đứng ở đường Kỳ Đồng. Và đường này, chạy ngang đường Bà Huyện Thanh Quan. Thán miễn.

• Lê Xuân Quân (Saigon)

Đã trao lại bài thơ của em cho anh Q. Di. Em nói đúng. Bài vở đòi khi gặp tình trạng «không đều tay» là vậy đó, gặp trường hợp ấy, anh nghĩ nên lấy sách ra đọc, chờ khi nào nổi hứng sẽ tiếp. Nhất là đừng khi nào nản nếu thấy bài mình gửi chưa được đăng.

• Cao Dương Mỹ (Saigon)

Cám ơn về lời khen ngợi của em. Nếu bài được đăng sẽ không quên điều em yêu cầu. Mến

• Nguyễn Đức Hiền (Dalat)

Kỳ này Tuổi Hoa bỏ lên Dalat hơi trễ. Anh cũng không hiểu tại sao nữa ? Đoán mò chắc là vì đường xá lưu thông sao đó. Còn đóng lộn xộn, thì quả có đóng lộn mất ít số, chẳng may số đóng lộn đó lại lọt vào tay em. Vấn đề được sáng tỏ rồi, vậy đừng giận nữa nhé.

• Kiều Thanh Tuyền (Gò Vấp)

Dữ như Tuyền thì anh phải sợ rồi. Mới có thể mà đã đòi tuyệt thực

không sợ run sản chúng phản đối à ! Chắc tại em quên ghi địa chỉ dưới bài chữ gì. Chúc em vui nhiều.

● **Lưu Thuận Hùng.**

Nhất định là em được ở trong gia đình T. Hoa rồi. Trong gia đình chẳng thiếu gì thỏ để như em. Cứ mạnh dạn gửi bài về.

● **Triều Vân (Huế)**

Sa Biệt Lưu đang theo học ở Mỹ Tho, còn Kim Dao Phương ở... Huế ! Anh sẽ báo cho hai bạn này biết ý muốn làm quen của em. Bài chọn đăng thế nào cũng có báo biểu, em khỏi lo, chờ bài mới của em. Mến.

● **Nguyễn Vũ (Saigon)**

Cám ơn nhiều về bài thơ «lục nổi» em gửi tặng. Phần anh thưởng thưc rồi, sẽ trao sang cho anh chủ vườn thơ Q. Di để tùy nghi xử dụng. Bài chưa đăng đừng vội nóng ruột chữ em !

● **Trần Đình Độ**

Đùng rồi ! Điều kiện gia nhập Đại gia đình T. Hoa «phở» lắm mà ! Dĩ nhiên trong số có cả em nữa. Bút hiệu em chọn trong gia đình chưa ai có. Chờ bài của em.

● **Nguyễn Trí Dũng (Saigon)**

Ày, lại thêm một Thỏ để nữa rồi ! Cứ việc mạnh dạn gửi bài về cho anh xem chữ sợ kí gì ! Cám ơn em. Các anh chị trong ban biên tập vẫn mạnh khỏe, mát mẻ và... sạch sẽ như em thân chúc. Mến.

● **Nguyễn Văn Lập (Dalat)**

Vui lòng nhận em làm chú em út nhất trong gia đình T. Hoa. Anh hiền như đất ấy em ạ, và rất mến các chú bé ngoan ngoãn. Muốn gửi bài, em cứ viết trên giấy mỏng cho vào bì thư bỏ ngỏ không dán kín, và chỉ cần dán 1d. tem. Mến.

● **Bùi Vĩnh Phúc (Saigon)** Được rồi, anh sẽ cố giữ kín tông tích cho, nhưng không bảo đảm dấu nhé. Truyện của Phúc anh sẽ «đặc cách» đọc trước. Thấy em xài nhiều «Chưởng» anh đoán em phải... bị con ghê lắm ?

● **Châu Hà (Giadinh)** Cô bé này lời thôi thiệt. Anh nói lần lượt, thì «nhóc con» phải hiểu là còn (nhiều) nữa chứ. Anh công nhận Tuổi-Hoa có ít «chị», song không phải là không có. Thế Châu Hà vứt chị Bích Thủy, chị Huyền-Nga đi đâu mà không kể ? Anh sẽ nói lại với hai chị về đề nghị mở «Trang nữ sinh» của Hà. Hai chị cũng bận lắm, em ạ.

● **Minh Lan (Tándinh).** Biệt tin cả 6, 7 tháng, anh tưởng M. Lan quên Tuổi Hoa rồi... Chờ bài đến của em, chứ anh không chịu xí xóa dấu.

Hai anh Hà Tĩnh và Quyên Di gửi lời thăm em. Sẽ có thể lệ mời mua báo dài hạn ở số sau. Mến.

• **Dương Nguyệt Khanh** (Saigon) Nhìn sơ trang đầu số này, em đã thấy T. Hoa xôm trò chưa? Mọi điều khác em hỏi, sẽ được giải đáp đầy đủ trong số tới. Truyện, cho anh xem đã — sao mà nóng thế?

• **Thục Hương** (Nha Trang) Chú sẵn sàng nâng đỡ, cứ gửi về. Chúc Châu và Toàn nhóm **BÚT TRẺ** Vui mạnh, hoạt động thật hăng. Mến.

**TRONG THÁNG NÀY TUỔI HOA ĐÃ NHẬN ĐƯỢC
TRUYỆN NGẮN, TÙY BÚT TRANH VUI VÀ TRUYỆN CƯỜI CỦA :**

ĐẶNG THANH HÙNG — PH. HỒNG LIÊN — HỒNG LOAN — VÕ NGỌC BỬU — HÀ THỨC KHÁNH — DŨNG CAO THẮNG — MẠC ANH THI — ĐẶNG VĂN LỊCH — ĐỒNG THẢO — PHAN ĐỨC NGUYỄN — NG VŨ QUYẾT THẮNG — LÊ XUÂN QUÂN (2) — KIỀU LỆ OANH — HUỖNH TRUNG DUNG — NGUYỄN HỒNG PHÚC — ĐOÀN XUÂN THU — TRẦN VĂN TUỔI — TUYẾT NHUNG — TRIỀU TÂM — ĐÌNH NGHĨA — LINH GA — HỮU HUẤN — CẨM HẢI (3) — LINH SA — KIỀU THANH TUYỀN — HUỖNH SONG — NGUYỄN THỊ LỊCH — NGUYỄN MẠNH HÙNG — THƯƠNG VIỆT PHƯƠNG — HỨA NHẤT NIÊN — PHAN THÁI SƠN (2) — THANH LOAN NTC — BÙI VĂN PHÚC (2) — HÀ QUYÊN — BILON — THẾ HÙNG — NGÂN HOÀI NHI — THU THỦY — NGUYỄN XUÂN HIỆP — N.T. THUY YÊN — LÊ VĂN TÂN — NGUYỄN MẠNH HÙNG — PHẠM QUỐC CƯỜNG — NGHÊ ÁN — CAO THỊ VẠN AN — HƯƠNG KIM LONG.

Chân thành cảm ơn sự đóng góp đông đảo của các em.

TRƯỜNG SƠN.

**TUỔI HOA XIN CHÂN THÀNH
CẢM TẠ**

Bà VÕ - THỊ - SÂM

Sàigòn
đã ủng hộ **300** đồng.

Các Bạn trong :

CIA - ĐÌNH TUỔI - HOA

nhớ gửi bài tô-điểm cho :

SỐ XUÂN BÌNH - NGỌ

trước ngày 25-12-1965

VUI CƯỜI

— Này, này . . . Thư thẳng Cả nhà tôi gửi « Máy bay » đang hoảng mà thầy đưa tôi bằng xe đạp là có làm sao, hả ??

HÀ-TĨNH

1. Khi nào thì một con chó bị đuổi ra khỏi lớp học ?
(của Thế-Anh, Saigon)
2. Tại sao khi đi ngủ người ta phải tới giường ?
(Thế-Anh, Saigon)
3. Hôm qua mưa mai trời
Hôm nay nắng mai khô.
Cái gì mà lạ vậy ?
(của Trần-đức-Thuần, Bình-Tuy)
4. Con gì trong năm chỉ xuất hiện vào đầu tháng Ba và tháng Bảy ?

Kết quả Dzíc Dzắc kỳ rồi :

1. Lá cờ	2. Dân Cao Ly.
3. Bà Lê Chân !	4. Nhờ bóng tối.

(Câu 3, ngoài 3 bạn đáp trúng ý trên, Hà còn nhận được một số đồng câu đáp khá ngộ và bất ngờ : Bà Queo ! Tuy Bà này không hề có tên trong Việt Sử, Hà cũng xin ghi nhận. Một lời giải (hơi khó hiểu) khác nữa : Bà... Triệu Âu ! Quả là khó hiểu thật, Hà thắc mắc mãi, không biết Bà Triệu ầu hay chính các bạn đó (đáp)... ầu ?)

ĐÃ GỬI BÁO BIỂU ĐẾN CÁC BẠN CÓ TÊN SAU ĐÂY :

• NGUYỄN-NGỌC-PHI (G.Đ) • NGÔ-THẾ-NHÂN (S.G) • LÝ-THÀNH-CÔNG (C.L) • LÊ-TIẾN-DŨNG (S.G) • PHẠM-THỊ-KIM-CHI (B.H) • NGUYỄN-HỮU-NHÂN (Huế) • LÊ-TIẾN-ĐẠT (S.G) • LÂM-HỮU-DŨNG •

LẦN

thứ ba

TÀ THỖY
VÒNG VỊT
CÂY MÀ

HỦM! MỘT
CÂY HẸN CHỈ
CHẠ RỘT?!..

LẦN THỨ HAI
THÌ CHẮC NHƯ
ĂN BẮP...

NÀO! HỘP
BAY VÀO.

RỒI RỒI...
VỀ XUỐNG
ĐẤT RỒI

TỨC THẬT... RỒI
XEM LẦN THỨ BA
MÀY CÓ CHỊU Ở
TRÊN CÂY KHÔNG

NHƯ THẾ NÀY THÌ CẢI NÓN KHỎ
RỒI XUỐNG ĐƯỢC VÀ NÓ SẼ
Ở ĐÓ MÃI VÌ NÓ BỊ THÙNG
MẬT RỒI... UỐNG THẬT...

